

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE SCHIJNDODE

N° 2361

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De Schijndode

HOOFDSTUK I

GEMENGD NIEUWS

De grote conversatiezaal van de Windsorclub in de Oxfordstreet te Londen, baadde in licht.

De elektrische kroon, die in het midden van het plafond hing, praalde in volle glorie, en alsof dit nog niet voldoende was, gloeiden ook alle elektrische wandarmen.

De leden van de club waren bijna voltallig bijeen.

In een grote fauteuil, dicht bij het geweldige houtvuur, dat in de haard brandde, zat de vice-president van de Club, 'n man met fijnbesneden gelaat en grote grijze ogen en met alle kenmerken van de Engelse aristocraat.

Naast hem zat een jongeman, wiens vol en blozend gelaat zonderling afstak bij het scherp getekende bleke gezicht

van de ander.

Zij waren in een druk gesprek verdiept, dat op fluisterende toon gevoerd werd.

Op enige afstand waren de leden van de club in groepjes verenigd.

Sommige waren verdiept in de lezing van de avondbladen, terwijl anderen een levendig gesprek met elkaar voerden.

Plotseling stond een van de heren, van zijn plaats op en kwam met een nummer van de « Times » waarin hij had zitten te lezen, naar de vice-president, lord William Aberdeen, toe.

— Het schijnt dat graaf Humphrey Chesterton zich in de laatste tijd minder wel voelt, mylord. Hebt gij daar iets van gehoord?

— Neen, mylord. Ik moet u eerlijk

bekennen, dat ik het niet wist, en toch mag ik zeggen, dat ik Lord Chesterton onder mijn vrienden reken. Wat scheelt hem?

— De « Times » praat van een kwaal waarmede de doktoren blijkbaar geen raad weten, mylord.

— Het zal wel de kwaal van de oude dag zijn, meende zijne Lordschap.

— Die zou dan bij Lord Chesterton wel wat vroeg zijn gekomen, mylord, merkte de aangesprokene glimlachend op. Hij is nauwelijks vijf-en-vijftig jaar.

— Zo jong nog? riep Lord Aberdeen verwonderd uit.

— Ouder is hij zeker niet, wist nu een ander lid van de club te vertellen. Eerder nog iets jonger, want ik herinner mij, dat hij op jeugdige leeftijd getrouwd is, en zijn zoon George is zeker niet ouder dan vijf en twintig jaar.

— Maakt de jeugdige aanstaande erfgenaam van de miljoenen, de titel en het landgoed het goed? vroeg de vice-president.

— Hij bevindt zich in blakende welstand, mylord. Ik heb hem nog gisteren gesproken en hij praatte toen vol geestdrift over het paard, waarmee hij aan de wedrennen van het volgend jaar denkt deel te nemen.

— Ja, ik heb gehoord, dat hij 'n goede aanwinst heeft gevonden in White Star, hernam de vice-president. Ik heb 't paard reeds zien lopen, het is waarlijk voortreffelijk.

— Het enige wat zijn vreugde schijnt te temperen was de eigenaardige ziekte van zijn vader.

— Wat is er dan eigenlijk voor eigenaardigs aan die ziekte? vroeg Lord Aberdeen, terwijl hij de burggraaf vragend aankeek.

— Wel, mylord, het schijnt dat geen enkele geneesheer zich een goede voorstelling kan vormen van de aard zijner ziekte. Zoals ik reeds zei, verval van krachten is het niet, en toch schijnt graaf Humphrey langzaam maar gestaag weg te kwijnen.

— Is hij bedlegerig? vroeg de vice-president, terwijl hij een rookwolkje uitblies.

— Neen, dat niet, mylord, hij wandelt

nog iedere dag een paar uren, maar telkens valt het lopen hem moeilijker. Hij komt kortademig en hijgend thuis en heeft uren nodig om bij te komen.

— Maar waar bestaat dan eigenlijk zijn ziekte in? vroeg de vice-president enigszins verwonderd.

— Zij uit zich op verschillende manieren. De graaf had vroeger een uitstekende eetlust, en thans roert hij zijn spijzen bijna niet meer aan. Hij hield zeer veel van paardrijden, maar nu kost het hem moeite te paard te stijgen en als hij in het zadel zit voelt hij zich duizelig. Hij slaapt zwaar, maar zonder dat de slaap hem verkwikt. Bij het lezen dansen vaak de letters voor zijn ogen. Soms komt er 'n wonderlijk groene nevel voor zijn blik, die voortdurend op en neer golft, langzamerhand ijler wordt en dan weer verdwijnt. Van tijd tot tijd is het hem, alsof zijn hart plotseling stilstaat. En ten slotte begint zijn vroeger zo dik haar uit te vallen.

De vice-president was opgestaan.

Hij knikte de spreker begrijpend toe en zei :

— Een geneesheer van beroep had de diagnose niet duidelijker kunnen stellen dan gij het thans doet, mylord.

— O, pardon, weerde deze af. Ik ontleen mijn wijsheid uit de « Times », mylord, daarin zult gij dat alles haarfijn beschreven vinden.

— Nu, het is een wonderlijke ziekte, merkte de vice-president op. Ik heb zelden van zulk een zonderlinge cumulatie van verschijnselen gehoord. Sommigen zouden geloven, dat graaf Chesterton 'n hartstochtelijk opiumschuiver is, wat natuurlijk onzinnig is.

— Dat zou ik menen! riep de burggraaf uit. Lord Humphrey is de matigheid in persoon, wat sterke drank betreft bepaalt hij zich tot een enkel glas port en een sigaret verfoeit hij. Hij hield er een eigenaardige manier van roken op na: zijn sigaren mochten nooit minder kosten dan een shilling per stuk en als hij een paar trekjes had gedaan, legde hij de rest zorgvuldig op een asbakje en keek er verder niet meer naar om. Men zegt dat zijn bedienden een zeer winstgevende handel drijven in de overblijf-

selen van deze kostbare sigaren.

— Hoe komt het eigenlijk dat ik zijn zoon, de jonge George, sedert een paar maanden niet op de club heb zien verschijnen? vroeg de vice-president.

— Ik geloof dat ik u daarop wel antwoord kan geven, mylord, zei nu de jonge man met het blozende gelaat, die aan de haard tegenover hem was gezeten.

— Laat dan eens horen, mijnheer Brand, hernam Lord William Aberdeen.

De jongeman, die de intieme vriend van zijn Lordschap was, trad enige stappen nader en zei:

— Het is eigenlijk een ellendige geschiedenis, mylord, George Chesterton heeft kennis gemaakt met een aantal jongelui, weliswaar van goeden huize, maar die er vermaken op na houden, welke ouderwetse vaders, zoals men die tegenwoordig noemt, zeker niet in hun kinderen dulden. Men heeft de jongeman reeds enkele malen in Soho in het Oosten van Londen gezien, op plaatsen, die hij veel beter zou kunnen vermijden.

— Dat verbaast mij zeer van George Chesterton! riep Lord Aberdeen verwonderd uit. Vroeger was hij toch zo niet.

— Zeker niet, mylord, bevestigde zijn vriend. Hij was zeer kalm en bedaard, wat men noemt « clean living », en zocht geen andere vermaken dan die de opera, zijn boeken, zijn paarden, en het cricketveld hem boden.

De vice-president van de Windsorclub keek peinzend voor zich uit.

— Het is een wonderlijk verschijnsel, dat wij stervelingen ons leven zo plotseling kunnen veranderen, zonder dat daar schijnbaar een grondige oorzaak voor is. Ik zeg schijnbaar, want als men de zaken nauwkeurig beschouwt, ontdekt men meestal een of andere reden, een oorzaak, of beter gezegd een verontschuldiging. Ik voor mij houd 't er voor, dat de jongeman een of andere vriend heeft ontmoet, wiens kwade neigingen op hem zijn overgegaan.

— Dat is niet onmogelijk, maar ik zou niet weten, wie dat zou moeten zijn, hernam Charles Brand.

Op dat ogenblik kwam een bediende in een fraai livree gekleed, bescheiden

de conversatiezaal binnen.

Hij bracht de laatst verschenen edities van de grote Londense bladen.

De burggraaf die zoëven in de « Times » had zitten lezen, strekte zijn hand naar het zilveren blad uit, waarop de kranten lagen, en nam er het Cityblad af.

— Misschien brengt deze editie ons weer nadere bijzonderheden aangaande onze oude vriend, zei hij, terwijl hij het blad opensloeg.

Zijn ogen gleden snel langs de kolommen, tot zij de rubriek « Gemengd Nieuws » hadden bereikt.

Plotseling slaakte hij een luide kreet. Hij werd bleek en zijn lippen sidderden.

— Wat is er? riep Lord Aberdeen verschrikt uit. Is de oude graaf dood?

— Neen, hij niet,

— Wie dan? riepen meerdere stemmen tegelijk.

— Zijn zoon George.

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

De clubleden keken elkaar zwijgend met verschrikte ogen aan.

Het maakt altijd een wonderlijke, geheimzinnige indruk, als men in een groot gezelschap over iemand spreekt, en men verneemt zo plotseling de tijding van zijn dood.

Charles Brand was de eerste die het stilzwijgen verbrak.

— Waaraan is hij gestorven? vroeg hij op doffe toon.

— Hij is vermoord, antwoordde de burggraaf nauwelijks hoorbaar.

— Vermoord zegt gij! riepen verscheidene leden door elkaar. Waar? Wanneer? Hoe? Door wie?

— Dat zijn vragen die ik niet kan beantwoorden, heren, antwoordde de Burggraaf.

Het grote blad ritselde in zijn bevende handen, toen hij het weer opnam.

— Ziehier het bericht in kwestie, mijne heren:

« Moord of ongeluk? »

» In de nog steeds zo beruchte wijk van Soho is deze nacht opnieuw een misdaad gepleegd. Wellicht is de kans,

dat hier een ongeluk plaats gehad heeft, niet geheel uitgesloten, maar voorlopig wijzen alle biezonderheden er op, dat men hier met een moord te doen heeft. In een van de smalle zijstraten, waar men aan weerszijden tal van drank- en danshuizen vindt, en die alle in de richting van de rivier lopen, stuitte hedenavond omstreeks negen uur een agent van politie, die zijn ronde deed, bij het passeren van een portiek, met de voet tegen een zacht voorwerp. Hij bukte zich en bemerkte dat hij bijna over het been was gestruikeld van een man, wiens lichaam zich in de portiek bevond. Menende dat hij met een slapende dronkaard te maken had, wilde de agent hem wakker schudden. Het lichaam voelde echter zo zwaar aan, dat de ordebeewaarder door 'n angstig gevoel werd aangegrepen. Hij ontstak zijn elektrische zaklantaarn, en liet het licht daarvan schijnen op het gelaat van de man, die op de stoep lag uitgestrekt. Het licht van de lantaarn bescheen het gelaat van een dode. De agent deinsde eerst verschrikt achteruit, maar vermande zich en betastte het lijk dat voor hem lag.

» Met een kreet deinsde hij opnieuw terug, toen zijn vingers het achterhoofd van de man aanraakten; zij waren nat van een kleverig vocht: bloed. Onmiddellijk blies hij op zijn politiefluit en enkele ogenblikken later waren er drie van zijn collega's komen toesnellen, die 't lichaam van de verslagene behoedzaam opnamen en in de politie-auto tilden, waarom een hunner had opgebeld. Zij reden naar het dichtst bijzijnde ziekenhuis, waar de aanwezige geneesheren verklaarden, dat het leven reeds geruime tijd geweken moest zijn en dat de vermoorde gedood was door een hevige slag met een zwaar voorwerp op 't achterhoofd. Waarschijnlijk een bijl, maar misschien ook een ploertendoder met een scherpe kant.

» De onmiddellijk ontboden rechercheur van de C.I.D. stelde uit de papieren vast, die op de verslagene werden gevonden, dat deze de enige zoon van Graaf Humphrey Chesterton, George was. Wij willen onze lezers een beschrijving besparen van de smart die zich van Lord Chesterton meester maakte, toen

men hem van het gebeurde in kennis stelde.

» De politie doet op het ogenblik ijverig onderzoek naar de moordenaar, tot dusverre evenwel zonder enig resultaat. Er is nog geen spoor van hem gevonden, noch van het wapen waarmede de misdaad gepleegd is. Aangaande de reden van de moord tast men in het duister, daar de verslagene nog in het bezit van zijn portefeuille, zijn ringen en zijn horloge werd gevonden. »

De lezer liet het blad zakken en keek met omfloerste ogen de kring rond.

— Vreselijk! Ontzettend! hoorde men overal mompelen.

De luide, als metaal klinkende stem van de vice-president deed zich het eerst weer horen.

— Gij zegt dat George de enige zoon van Lord Chesterton was?

— Ja, mylord, antwoordde de burggraaf.

— Heeft de oude graaf nog andere mannelijke bloedverwanten?

— Voor zover ik weet niet, mylord. Hij had een broeder, maar die is tijdens de tweede wereldoorlog gesneuveld, evenals zijn neef Derk.

— Zodat de titel, het vermogen en het landgoed aan de Staat vervallen? vroeg de heldere stem opnieuw.

'n Kort zwijgen volgde op deze vraag.

— Als er niemand komt opdagen om de erfenis op te vorderen, ja mylord, dan vervallen zijn bezittingen aan de Staat, daar de oude graaf reeds jarenlang weduwnaar is.

De vice-president zweeg.

Toen hernam hij:

— Mijne heren, ik geloof dat ik uit aller naam spreek, als ik u voorstel een krans te leggen op het graf van de arme jongeman, die op zulk een vreselijke wijze om het leven is gekomen. En nu zult gij mij wel veroorloven dat ik vertrek, want wat ik thans gehoord heb, heeft mij te zeer getroffen, dan dat ik nu nog een aangenaam gezelschap voor u zou kunnen zijn. Kom, Charles.

De beide heren maakten een buiging voor het gezelschap en verlieten de conversatiezaal, die spoedig leegstroomde, daar alle leden er blijkbaar even zo

over dachten als zij.

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles Brand, lieten zich door de portier hun jas en hoed geven en stonden een ogenblik later op het wit glinsterende asphalt.

Het was fel koud.

De beide mannen stapten geruime tijd zwijgend naast elkaar voort.

Toen zei Lord Aberdeen op zachte toon tot zijn metgezel:

— Dit belooft een zeer buitengewoon geval te worden, amice. En mijn naam is niet John Raffles als ik er mijn neus niet in steek.

HOOFDSTUK II

JOHN RAFFLES BEMOEIT ZICH MET HET GEVAL

De man die deze woorden gesproken had, Lord William Aberdeen, was inderdaad niemand anders dan de Grote Onbekende, Lord Edward Lister, geheten John Raffles. En degeen die naast hem liep was zijn trouwe vriend en medewerker, Charles Brand.

— Stel je belang in deze zaak, Edward? vroeg deze, terwijl hij een blik op het ernstig gelaat van zijn vriend wierp.

— Ik stel belang in alles wat mij zonderling in de oren klinkt. Dat weet je wel.

— Maar is dit zo wonderlijk? Moorden worden er in Londen bij dozijnen gepleegd.

— Dat is waar, maar niet onder zulke merkwaardige omstandigheden. Want ik vraag je, wat de jongeman in 'n buurt als Soho doet, waar geen enkel fatsoenlijk man ooit een voet zet. Verder vraag ik je, waarom hij niet beroofd is, en ten laatste stel ik je de vraag, van welke aard die zonderlinge ziekte van de oude graaf wel is.

— Zie jij daar dan verband in?

— Ongetwijfeld. Ofschoon ik op verre na niet kan zeggen, waarin dat verband bestaat. Zeg mij eens, of je het zelf niet wonderlijk vindt, dat men in een gevaarlijke en te kwader faam bekend staande wijk als Soho een deftig gekleed jongmens vermoordt, zonder hem uit te plunderen.

Brand krabde zich achter het oor.

— Ja, ik moet bekennen, dat het wel wat vreemd is, Edward.

— Vreemd? 't Is onzinnig. Het strijdt tegen alle opvatting van moord en doodslag. Als men in zulk een buurt een rijke jonge man neerslaat, dan doet men dat om hem te bestelen. En als men het om een andere reden doet, dan is die reden van een zeer bijzondere, ingewikkelde aard.

— Dus ga je de kwestie onderzoeken. Wat denk je het eerst te gaan doen, Edward?

— Ik denk eerst naar de plek van de misdaad te gaan.

— Maar de politie zal je wel voor geweest zijn.

Raffles stiet 'n schamper lachje uit en haalde de schouders op.

— De politie, herhaalde hij minachtend. Ik ben overtuigd, dat ik er nog wel twintig aanwijzingen kan vinden, die de politie, met zijn vaardige vriend Baxter aan het hoofd, niet heeft bespeurd.

— Heb je al enig vermoeden?

— Ik vermoed niets, antwoordde Raffles kortaf. Ik constateer tot dusverre alleen feiten. Er is een oude graaf, die aan een geheimzinnige ziekte lijdt, welke blijkbaar langzaam, maar toch gestadig verergert, er is een enige zoon, die vermoord wordt en er is een groot vermogen, dat aan de Staat vervalt, als er geen erfgenamen zijn.

— Dus als er zich een erfgenaam voordoet, dan zou jij geneigd zijn om te denken, dat hij vanavond in Soho...

— De kans zou in dit geval niet verwaarloosd mogen worden, dat hij het inderdaad was.

— Maar als die bloeddorstige erfgenaam een slim man is, dan zal hij zich in de eerste weken en misschien zelfs in de eerste maanden niet vertonen.

— Dat geloof ik ook, hernam Raffles.

De beide vrienden waren intussen snel doorgestapt.

Eindelijk bereikten zij een fraai herenhuis, aan de Cromwellstreet gelegen, op het deftigste en stilste gedeelte van die straat.

Zij openden het hek, gingen een kleine voortuin door en traden de villa binnen, waar zij ontvangen werden door de oude kamerbediende van Lord Lister, Gaston.

Ofschoon zij zich direct naar hun respectieve slaapkamers begaven, duurde 't nog geruime tijd, eer Brand de slaap kon vatten, zozeer had het bericht van de gewelddadige dood van George Chesterton hem aangegrepen.

De volgende ochtend werd de jonge man wakker, doordat iemand hem aan de schouders heen en weer schudde.

Slaapdronken keerde hij zich om, wreef zich de ogen uit en keek de man aan die voor hem stond.

Het duurde enige tijd, voor hij in de smerige voddenraper gewapend met een oude gonjezak en een stok met kromme spijker aan het einde, zijn vriend erkende.

— Wat ga je in 's hemelsnaam in die kleding uitrichten? riep de jongeman, terwijl hij overeind ging zitten. Het is nog nauwelijks dag.

— Ik ga naar Soho! antwoordde Raffles. Zie ik er vies genoeg uit?

— Maar lieve hemel, je bent om met geen tang aan te pakken! riep Brand met opgetrokken neus.

— Ik dank je voor die vleiende critiek, antwoordde Raffles. Dat is een bewijs, dat mijn vermomming goed is. Je begrijpt dat ik niet al te lang moet wachten met mijn onderzoek, want anders zijn alle sporen, indien zij aanwezig zijn, uitgewist.

— Ik zou best met je willen meegaan?

— Neen, Charles, een voddenraper oefent zijn beroep steeds alléén uit. Twee voddenrapers die gemoedelijk en zonder elkaar in de haren te vliegen, vlak naast

elkaar hun werk doen, zijn in Londen eenvoudig ondenkbaar. Wij zouden onmiddellijk in het oog vallen.

— Dan zal ik me er in moeten schikken? hernam Brand zuchtend. Beloof mij, zo gauw mogelijk terug te komen, om mij het resultaat van je onderzoek mede te delen.

— Dat beloof ik je, zei Raffles, terwijl hij zijn vriend een hand toestak, die deze niet zonder enige aarzeling aanvatte.

— Dat is waar ook! zei Raffles lachend. Ik vergat je opmerking omtrent de tang. Nu, tot ziens.

Raffles verliet de slaapkamer van zijn vriend, ging de vestibule door, opende een deur die op het grote, thans geheel ontbladerde park uitzag, dat zich achter de villa uitstrekte, doorkliep snel de lanen, en ging recht op een kleine deur toe, die zich in de hoge muur van het park bevond.

Ineens trad er een reusachtig man op hem toe, die in een keurige chauffeursuniform was gekleed.

— Hola, wat moet dat hier? riep de reus uit, terwijl hij een dreigende hand naar Raffles uitstrekte.

Deze deinsde achteruit en riep:

— Ik ben het, James. Maak je niet ongerust. Alles is in orde.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, mylord, stamelde de chauffeur verschrikt. Ik zou u in die vermomming nooit herkend hebben.

— Zoveel te beter, James, zei Raffles, terwijl hij zijn weg vervolgde.

Hij opende een kleine poortdeur en bevond zich het volgende ogenblik in een stille zijstraat, die feitelijk niets anders was, dan een slop tussen de parkmuur en de blinde muur van enige grote pakhuizen aan de overzijde.

Hij wierp een snelle blik om zich heen, bedacht zich een ogenblik en keerde weer op zijn schreden terug.

Hij wenkte de chauffeur, die van plan was aan zijn werk te gaan en zei:

— Ik moet naar Soho, James, en bedenk dat de weg zeer lang is. Je hebt immers nog wel zo'n oud wagentje, dat op een taxi lijkt, in de garage?

— Twee zelfs mylord, antwoordde de reus.

— Bruikbaar?

— Goed. Breng me er dan maar naar toe.

— Zoals steeds, mylord.

Henderson verdween in de garage, opende beide vleugeldeuren, sprong in een oude, versleten huurauto, die onder een zwaar zeil verborgen was geweest, en reed de wagen de straat op.

Daarop sloot hij de deuren van de garage, terwijl Raffles in de auto plaats nam.

— Zet mij maar af bij de King Williamstreet, beval hij. Daar is het niet zeer druk.

Een half uur later was de plaats van bestemming bereikt.

Raffles stapte uit en fluisterde Henderson snel toe:

— Rijd maar een uurtje om en kom mij dan weer hier halen.

Henderson knikte en 't volgende ogenblik was de auto verdwenen.

Raffles nam zijn zak en zijn haak over de schouder en sloeg een zijstraat in.

Tien minuten later bevond hij zich in de buurt van de portiek, waar het lichaam van de vermoorde jongeman was gevonden.

Zo naderde hij langzaam en scherp uitzienende, de portiek van het huis, waarvan hij het nummer uit zijn hoofd kende.

Nu en dan bukte hij zich om iets op te rapen, wat hij vluchtig bekeek, om het spoedig daarop weer te laten vallen.

Maar een paar kleine voorwerpen verdwenen er toch in de zijzak van zijn gescheurde jas.

Bijna een half uur vertoefde hij in de buurt van de bewuste straat.

Toen hij begon te merken, dat de omwonenden hem met enige achterdocht gadesloegen, achtte hij het geraden zijn biezen te pakken.

Hij slenterde verder, stopte nu en dan iets in zijn zak, sloeg een zijstraat in en had spoedig de hoek van de King Williamstreet bereikt.

Geen minuut later dan op het afgesproken uur, maar ook geen minuut eerder, kwam Henderson aanrijden.

— Naar huis, James! beval Raffles.

Op dezelfde wijze als hij gegaan was, keerde Raffles in zijn huis terug.

Brand zat hem met ongeduld in de bibliotheek op te wachten, waarvan de vensters op het park uitzagen.

— Ja, ik begrijp dat je verwachting hoog gespannen is, zei Raffles glimlachend. Maar je moet nog enige minuten geduld hebben, tot ik mij verkleed heb, en denk vooral niet dat de zaak nu is opgehelderd, want daar ontbreekt nog een hoop aan.

Raffles ledigde in zijn slaapkamer de zakken van zijn jas en legde de kleine voorwerpen, die hij had opgeraapt, op een vel wit papier, dat hij uit een schrijfcassette nam.

Daarop ontdeed hij zich zo vlug mogelijk van zijn vermomming, nam een bad, deed schone kleren aan en begaf zich toen opgefrist naar de bibliotheek, nadat hij het vel papier met zijn inhoud bij zich had gestoken.

— Je tocht schijnt toch niet geheel mislukt te zijn, zei Brand.

— Kom maar eens kijken, zei Raffles, terwijl hij op een der brede ramen toetrad en het vel papier op een klein tafeltje, dat zich daarvoor bevond legde.

Brand wierp een nieuwsgierige blik op de kleine voorwerpen en keek zijn vriend toen vragend aan.

— Is dat alles wat je gevonden hebt? riep hij uit.

— Is het te weinig naar je zin? vroeg Raffles spottend.

Brand kleurde licht en zei haastig:

— Neem mij niet kwalijk. Ik maakte een domme opmerking. Het belang van deze voorwerpen hangt natuurlijk niet van hun grootte af.

— Zo mag ik het horen, riep Raffles uit.

Hij nam een klein dingetje van het blad papier af en overhandigde het aan zijn vriend.

— Wat is dat, denk je?

Brand bekeek het nauwkeurig en zei toen:

— Ik zou zeggen, dat het de schakel van een horlogeketting is.

— Dat is het ook. Van welk metaal denk je?

— Wel, ik geloof van goud.

— Juist, amice, van goud. De misdadiger kan zich dus in ieder geval de weelde van een gouden horlogeketting permitteren en die ketting is verre van ordinair, zoals uit het fijne maaksel blijkt.

Terwijl Brand de gouden schakel weer op het papier legde, nam Raffles een tweede voorwerp op.

— Wat is dat, denk je?

— Een spaander zou ik zeggen, antwoordde Brand, nadat hij het stuk hout, dat hij in de hand hield, om en om had gedraaid.

— Zou je kunnen zeggen van welke houtsoort?

— Ik weet het werkelijk niet, Edward. Ik ben leek op dat gebied, maar ik zou zeggen dat het mahoniehout is.

— Daar lijkt het inderdaad zeer veel op; het is hout van de rode cedar, die uitsluitend in het noorden van Amerika wordt gevonden, 'n boomsoort die thans bijna uitgeroeid is. Weet je wat er van die houtsoort gemaakt wordt?

— Ik moet het alweer opgeven.

— Dan zal ik je op weg helpen. Men maakt van dit zeer taale en sterke hout de kolven van de geweren voor het Amerikaanse leger en vroeger maakten de roodhuiden er hun wapens, hun tomahawks, hun bogen en de heften van hun messen uit.

— En wat leidt je daaruit af?

— Ik begin met op te merken, dat de moordenaar wel niet met een Amerikaans infanteriegeweer gewapend zal

zijn geweest. Een boog heeft hij waarschijnlijk ook niet bij zich gehad, en dat zulk een splinter van een mesheft afspringt, is ten eenenmale uitgesloten. Bovendien werd de wond, zoals je weet, met een zwaar voorwerp toegebracht, waaraan zich een scherpe kant bevond. Als de moordenaar dus niet 'n Roodhuid geweest is, wat natuurlijk niet geheel onmogelijk, maar toch onwaarschijnlijk is, dan heeft hij toch in ieder geval het wapen van een Roodhuid gebruikt.

— Die redenering lijkt mij zeer logisch.

— En zij wint aan waarschijnlijkheid, als je dit ronde reepje wil bekijken, zei Raffles, terwijl hij het derde voorwerp van 't blad papier nam en dat aan Brand overhandigde.

— Wat is dat? vroeg de jonge man.

— Het is een klein rond riempje van buffelhuid, hetwelk door een gat in de steel van de strijdbijl wordt gestoken. De Roodhuiden sloegen dat riempje om de pols, opdat het wapen hun niet uit de hand zou vliegen. Ook de moordenaar heeft dit gedaan, maar door het geweld van de slag is het riempje gebroken en uit het gat gegleden. Kijk maar, het is naast de knoop stuk getrokken.

— En denk je dat deze vondst je op het spoor zal helpen?

— Ik weet het niet. Ik hoop het en in ieder geval lijkt zij mij wel van enige waarde.

— En wat denk je nu verder te doen?

— Zoals ik je gezegd heb: wachten, tot zich nieuwe feiten voordoen.

HOOFDSTUK III

DE ZIEKTE VAN GRAAF HUMPHREY CHESTERTON

Er verliepen bijna twee maanden voordat Raffles zich weer met het geval bemoeide.

Reeds meende Brand, dat zijn vriend zich de zaak uit het hoofd had gezet.

Maar dit was geenszins naar de aard van de Grote Onbekende.

Twee maanden nadat George Chesteron in Soho vermoord was, stonden alle biezonderheden van deze misdaad hem zo duidelijk voor de geest, alsof hij ze pas gisteren vernomen had.

Intussen had Raffles vernomen, dat in de toestand van de oude graaf Ches-

terton nog steeds geen verbetering kwam, maar dat deze langzaam, maar gestadig verergerde.

Het was precies twee maanden na de moord in Soho, dat Raffles en Brand in de bibliotheek voor het raam zaten.

Brand had de « Times » opengeslagen in de handen en was in de lezing van een bericht verdiept.

— Nog steeds hetzelfde? vroeg Raffles.

— Nog steeds.

— De dokters weten dus nog altijd niet waaraan zij zich te houden hebben?

— Nog altijd niet.

— Er heeft zich nog geen erfgenaam aangemeld?

— Niemand antwoordde Brand.

— Dat is zeer zonderling, mompelde Raffles. Twee maanden is toch, dunkt mij, tijd genoeg. En ik herhaal, er moet verband bestaan.

— Hoe lang duurt het voor het vermogen voorgoed aan de staat vervalt?

— Ik geloof, dat volgens de Engelse wet, het rijk zijn rechten pas kan doen gelden, als er twee jaren na de dood van de bezitter verlopen zijn. In die tijd kan er heel wat gebeuren.

— Bovendien is Lord Humphrey immers nog niet dood.

— Des te zonderlinger komt het mij voor, dat er zich nog steeds niemand heeft aangemeld, die de erfrechten komt opeisen. De moordenaar moet dan wel een bijzonder slim individu zijn.

— Meer kan ik vandaag in de krant niet vinden.

— Nu, dan geloof ik dat het tijd wordt, dat ik eens een bezoek ga brengen bij de zieke. Is hij bedlegerig?

— Hij verlaat zijn bed tenminste sedert de laatste veertien dagen hoogst zelden, antwoordde Brand.

— Het is wonderlijk! mompelde Raffles nogmaals. Nu, ik hoop aanstands wel wat meer van de zaak te weten te komen.

— Je hebt er zeker niets aan of ik mee ga?

— Waarom zou je dat niet doen? Je bent immers mijn secretaris en je kunt ook wel eens van je belangstelling blijk geven.

— Dan kleeft ik mij dadelijk aan, en ga met je mee! riep Brand uit.

De beide vrienden verlieten de bibliotheek en lieten zich door Gaston hun pelsjas geven, nadat Raffles per huis-telefoon aan Henderson had gezegd, met de grote Jaguar voor te komen.

Toen zij de villa verlieten, stond de prachtige wagen reeds voor de deur geparkeerd.

Zij stegen in, nadat Raffles de chauffeur het adres had toegeroepen:

— Hampton Road 14, James.

De auto reed weg en binnen een kwartier stopte Henderson voor een fraai, groot huis, dat reeds uit de zeventiende eeuw dateerde en dat in de loop der jaren vergroot was, door er 'n paar vleugels aan te bouwen, die zoveel mogelijk in de stijl van het oorspronkelijke gebouw waren aangebracht.

Henderson opende het portier, en Raffles zei:

— Ga eens aanbellen, James, en vraag of er belet is voor Lord Aberdeen.

Henderson opende het hek en belde aan.

Een negerbediende met spierwit haar opende de deur.

Er lag een waas van droefheid over het gelaat van de oude bediende, hetwelk Raffles, die geen oog van de deur had afgewend, onmiddellijk trof.

Henderson hoorde de bediende aan, en begaf zich naar de auto.

— Graaf Chesterton wacht u, mylord.

— Goed. Kom ons over een half uurtje maar weer halen.

De beide vrienden liepen het tuinpad af naar de deur, die door de negerbediende voor hen werd opengehouden.

— Ik hoop dat wij niet ongelegen komen, Harry? vroeg Raffles.

— Integendeel, mylord. Mijn meester had uw bezoek reeds eerder verwacht. Het spijt hem, dat velen zijner oude vrienden hem schijnen te vergeten.

— Jammer dat ik dat moet horen, hernam Raffles. Drukke zaken hebben het mij belet eerder te komen.

— Gij kent de weg, mylord? vroeg de bediende, terwijl hij de bezoekers voorging.

— Zeker Harry.

Zij bestegen een prachtige eikenhouten trap, die naar de eerste verdieping leidde, schreden door een brede gang en bleven eindelijk staan voor een brede wit gelakte deur.

Raffles klopte aan en 'n zwakke stem riep: come in.

De beide vrienden traden 'n ruim vertrek binnen, waarin het daglicht slechts door een nauwe spleet in de gordijnen voor de beide grote ramen binnendrong.

Het duurde dan ook even, voor de ogen van de beide vrienden aan de schemering gewend waren, en de gedaante opmerkten, die, in een kamerjas gewikkeld, in een diepe leunstoel aan de haard zat.

Die man was Graaf Humphrey Chesterton.

Raffles trad snel op hem toe en reikte hem de hand.

— Wat doet gij mij een groot genoegen, dat gij mij eens komt bezoeken, mylord, zei Graaf Chesterton. Ik begon waarlijk te denken dat gij mij vergeten hadt.

— Geenszins, mylord. Ik vreesde echter dat mijn bezoek u wellicht niet gelegen zou komen. Ik had uw ongesteldheid in de bladen gelezen en...

— Ik wilde dat de kranten zich met iets anders bemoeiden! riep de graaf knorrig uit. Met die ziekte zal het wel loslopen. Als die domme dokters maar wisten wat mij scheelde.

Raffles keek de zieke opmerkzaam aan.

Dadelijk bespeurde hij, dat er een grote, opvallende verandering met hem had plaats gegrepen.

Zijn eertijds vol blozend gelaat was ingevallen en vertoonde een zonderlinge groenachtige kleur.

De blauwe ogen waren bijzonder groot en schitterend.

Het weelderige haar was sterk gedund en op sommige plekken kwam de schedelheid reeds te voorschijn.

De wenkbrauwen, die vroeger borstelig en dicht waren geweest, waren bijna geheel verdwenen.

Als de zieke de hand ophief, om zijn woorden met een gebaar te onderstrepen, merkte Raffles een opvallende sid-

dering op, die de gehele arm deed trillen.

— Ik wil u eerlijk verklaren, mylord, zei de Grote Onbekende, terwijl hij een stoel nam en naast de leunstoel plaats nam, dat ik zeer veel belang stel in uw ziekte, die mij eigenlijk gezegd een beetje geheimzinnig voorkomt.

— Vindt gij dat ook, mylord? riep de zieke uit. Er zijn er meer, die er zo over denken. Zonderling is zij zeker.

— Gij zegt dat de dokters niet weten wat zij ervan moeten denken?

— Zo is het. Ik zelf geloof aan een of andere ongeneeslijke, sluipende kwaal, maar de dokters verklaren mij bij hoog en laag, dat daarvan in het geheel geen sprake is.

— Hoe staat 't met die groene nevels voor uw ogen?

— Ook dat is langzamerhand, maar gestadig verergerd. Het schelle daglicht hindert mij nu reeds zozeer, dat ik genoodzaakt ben de gordijnen te laten sluiten. En het wonderlijkste is, dat het schelste electriche licht mij volstrekt niet hindert en dat ik dan ook in het geheel geen last heb van die vreemde absinthkleurige mist voor mijn ogen.

— En de vermoedheid?

— Wel, mylord, ik kan hoogstens nog enkele uren per dag lopen. Als ik de trap af ga, moet Harry mij ondersteunen. En van trappen klimmen is geen sprake meer. Vier bedienden dragen mij dan in een expres voor het doel vervaardigde stoel naar boven.

— Dit is uw vaste slaapkamer als ik vragen mag?

— Ik heb nooit ergens anders geslapen, mylord.

— Ziet deze kamer op de tuin uit?

— Ja.

— Staat gij toe, dat ik eens een blik naar buiten werp?

— Welzeker, mylord, antwoordde de zieke, blijkbaar verwonderd over de wending, die het gesprek nam.

Raffles stapte naar het raam toe, schoof de gordijnen terzijde en wierp een blik in de grote tuin, die zich achter het huis uitstrekte.

— Ik zie daar een klein gebouwtje

achter in de tuin, mylord, dat is zeker een tuinhuis?

— Het is een ongebruikt paviljoen, mylord, waar zich voor zover ik weet, allerlei tuingereedschappen, bloempotten en andere voorwerpen bevinden.

— Zo, zo. Niemand heeft daar zeker ooit toegang?

— Neen, wat zou men er trouwens aan hebben? Misschien dat soms de tuinman er binnen gaat, als hij wat potten voor zijn planten nodig heeft. Maar vertel mij toch eens mylord, waarom gij mij dat vraagt.

— Excuseer, mylord, mijn nieuwsgierigheid drijft mij misschien wel wat ver, maar ik moet u zeggen, dat ik de grootste belangstelling voor uw zonderlinge kwaal koester.

— En vraagt gij mij daarom naar de bestemming van een ongebruikt tuinhuis? vroeg Graaf Humphrey op spotte toon.

— O, als men voor iets raadselachtigs staat, is letterlijk alles van belang, hernam Raffles kalm. Wilt gij mij nog één vraag beantwoorden?

— Met 't grootste genoegen, mylord, antwoordde Lord Humphrey, die ondanks zich zelf onder de indruk kwam van deze buitengewone reeks vragen.

— Ik zie dat de tuin aan weerszijden is afgesloten door een houten schutting; langs een van die schuttingen loopt een pijp. Wilt gij mij zeggen, waartoe die dient?

— Dat is een overblijfsel uit de oude tijd; het is een doodgewone gaspijp. Er bevinden zich nog enige gaslichten in het paviljoen. Mijn vader vertoefde er lange jaren geleden gaarne en men richtte er wel eens tuinfeestjes aan.

— Dank u, hernam Raffles, terwijl hij zijn hand over het voorhoofd streek.

Hij schoof de gordijnen weer dicht en kwam naar de zleke toe.

Zijn stem klonk heel anders, toen hij op luchtige toon vroeg:

— Gij hebt het zeker tamelijk eenzaam, mylord?

— Ik kan tenminste niet zeggen, dat men de drempel van mijn huis plat loopt, mylord, merkte de graaf op enigszins bittere toon op. En als ik mijn neef

Jack Brackwater niet had...

Met een onwillekeurig gebaar schoof Raffles zijn stoel een eind achteruit.

— Uw neef, zegt gij? herhaalde hij langzaam. Ik wist niet dat gij een neef hadt.

— O, hij heeft jaren lang in het buitenland vertoefd.

Jack Brackwater heeft indertijd Engeland verlaten, toen hij nog maar een knaap van een jaar of tien was; hij is toen met zijn vader op reis gegaan. Hij heeft mij bekend, dat hij in het buitenland lichtzinnig heeft geleefd, maar nu wil hij zijn leven beteren.

— En houdt hij zich daarom zo schuil? vroeg Raffles op eigenaardige toon.

— Schuil houden is het woord niet, maar hij wil zich eerst wat aan de Londense toestanden aanpassen, alvorens hij openlijk als mijn neef in gezelschappen verschijnt.

— Zo, zo! En nu helpt Jack Brackwater u de tijd korten, mylord?

— En hij doet het op voortreffelijke wijze! riep de graaf uit, terwijl zijn ogen 'n vochtige glans kregen. Hij is een prettig causeur, hij speelt uitstekend kaart, hij kent kunstjes en honderden anecdoten, hij heeft het ver gebracht op de viool, kortom hij is er juist de man naar om een zieke als ik ben wat op te monteren.

— Komt hij hier vaak, als ik vragen mag?

— Veel te weinig naar mijn zin, mylord.

— Dus hij woont niet hier in huis?

— Neen, hij heeft een appartement op ongeveer vijf minuten hier vandaan in de Queen Victoriastreet.

— Maar ik vind het niet raadzaam, dat uw neef zich aan het maatschappelijk leven onttrek. Hij is immers de toekomstige bezitter van een adellijke titel en van een groot vermogen.

Ondanks de schemering die in het vertrek heerste, zag Raffles duidelijk, welke indruk zijn woorden maakten.

Het gelaat van de oude man vertrok krampachtig.

Zijn oogleden begonnen te trillen en twee tranen rolden over zijn vermager-

de wangen.

— Mijn lieve George, mompelde hij bijna onhoorbaar. Mijn arme jongen.

Raffles voelde zich diep bewogen.

Met zijn gewone tact trachtte Raffles het gesprek weer op een ander onderwerp te brengen.

— Als ik u was, zei hij, zou ik uw neef trachten over te halen zich wat meer in het openbaar te vertonen. Waarom wordt hij geen lid van de Windsorclub, waarvan ik vice-president ben?

— Dat heb ik Jack al eens voorgesteld. Hij scheen te aarzelen, maar ik zal er nog eens op aandringen. Ik ben het volkomen met u eens dat hij zich niet langer aan zijn sociale plichten mag onttrekken.

Het gesprek liep nog een minuut of tien over verschillende onderwerpen.

Toen stond Raffles op, en nam met enkele goed gekozen woorden afscheid.

— Wilt gij mij toestaan, dat ik nog eens terugkom, mylord? vroeg hij. Misschien dat ik u van nut zou kunnen zijn.

— Ik zou uw bezoek zeer op prijs stellen, mylord! riep de graaf uit, ofschoon hij enigszins verwonderd had opgekeken bij de laatste woorden van zijn bezoeker.

— Gij vindt het misschien vreemd wat ik zeg, mylord, vervolgde Raffles, maar ik geloof, dat ik wellicht de aard van uw ziekte zou kunnen ontdekken als ik u wat langer en vaker kon gade-

slaan. Apropos, zoudt gij mij het adres van uw neef willen geven, dan zal ik mijn invloed zien aan te wenden, om hem te bewegen, lid van onze club te worden. Gij begrijpt, het is een soort naijver op andere grote clubs te Londen, die mij tot die vraag noopt.

— Dat kunt gij gerust van mij krijgen, mylord.

Het nummer van het huis, waar hij zijn appartementen betrokken heeft, is 87.

— Wilt je het nummer even noteren, Charles, zo wendde lord Aberdeen zich tot zijn vriend.

Brand schreef 't nummer en de straat in zijn notitieboekje op, waarna zij de slaapkamer verlieten, na de zieke nogmaals hartelijk de hand te hebben gedrukt.

De grijze bediende wachtte hen in de vestibule en liet hen uit.

Zodra zij buiten stonden, zei Raffles op zachte toon tot zijn vriend:

— Ga maar vast naar huis, Charles, ik kom aanstonds.

— Waar ga je naartoe?

— Naar Jack Brackwater.

Brand keek hem strak aan, maar zei niets.

Toen de beide vrienden het hek uit gingen, kwam de blauwe auto juist aanrijden.

Brand nam met een handdruk afscheid en stapte in.

HOOFDSTUK IV

TEN HUIZE VAN JACK BRACKWATER

Raffles sloeg de weg naar de Queen Victoriastreet in, die hij na tien minuten had bereikt.

Het huis bleek een groot pension te zijn, waarvan de kamers meestal bewoond worden door rijke jongelui, vrijgezellen, die hier iedereen kunnen ontvangen.

Raffles belde aan, en een knecht in een fraaie bruine livrei deed de deur open.

— Is mijnheer Brackwater thuis?

vroeg Raffles de man.

— Neen, mijnheer, maar hij kan elk oogenblik thuiskomen.

— Kan ik even op hem wachten?

De knecht scheen te aarzelen.

Raffles haalde een visitekaartje uit zijn portefeuille en overhandigde het de bediende die dadelijk veel toeschietelijker werd.

— Wees zo goed mij te volgen, mylord.

De bediende ging Raffles voor en

bracht hem langs een trap en door enige gangen tot voor een deur, waarop hij klopte.

Er kwam geen antwoord.

— Ik was er wel zeker van, merkte de bediende op.

Hij opende de deur en zei:

— Wees zo goed hier binnen te gaan, mylord. Mijnheer Brackwater heeft gezegd dat hij om twee uur terug zou zijn en het is nu tien minuten voor twee.

Raffles trad binnen en wierp een snelle en onderzoekende blik om zich heen.

Hij bevond zich in een weelderig gemeubeld vertrek, maar waarvan dadelijk te zien was, dat het niet door de eigenaar zelf gemeubeld was.

Tussen de beide vensters stond een groot Amerikaans schrijfbureau waarvan het deksel was toegeklapt.

Een paar lederen crapauds, een divan, 'n rooktafel en andere voorwerpen duiden aan, dat hij zich hier in de werkkamer van de bewoner bevond.

Met grote belangstelling bekeek hij een prachtig wapenrek aan een van de smalle wanden van het vertrek.

Naast moderne revolvers bevonden zich daarin een paar zeer fraai bewerkte ruiterspistolten, twee vuursteengeweren, enkele assagaaien, werpspiesen, bogen, pijlen, een Turks kromzwaard, een Cirkasische sabel met kunstig ingelegde greep, en nog enkele andere uitheemse wapens.

Raffles ging naast de schrijftafel zitten.

Terwijl hij dit deed, schopte hij bij ongeluk een kleine papiermand om, zodat de inhoud op het dikke Smyrna tapijt terecht kwam.

Ongeduldig en nijdig over zijn eigen onhandigheid, begon Raffles de snippers weer in de mand te doen.

Toen al het papier bijna van de grond was opgeraapt, hield hij plotseling op.

Zijn ogen staarden verwonderd op een snipper, die hij in de hand hield en die met enige cijfers en woorden bedekt was.

Raffles stiet een zachte kreet uit.

Toen keerde hij de mand opnieuw geheel en al om en begon met koortsachtige haast te zoeken.

Hij vond nog een tweede snipper pa-

pier, paste die aan het eerste vodje en stak beide snippers met een tevreden ge-laat in zijn zak, waarop hij snel de aangerichte wanorde herstelde.

Opnieuw wandelde Raffles nu naar 't wapenrek en begon het aan een nauwkeurige beschouwing te onderwerpen.

Hij was hier zodanig in verdiept, dat hij niet hoorde hoe de deur geopend werd en er iemand binnentrad.

Pas toen hij een zachte voetstap achter zich hoorde, wendde hij zich haastig om.

Een jongeman was de kamer binnen gekomen, die de knop van de deur nog in zijn hand hield.

De binnentredene was van buitengewone lengte, en zijn magere, gespierde gestalte bewees, dat hij veel aan sport deed.

Hij had een smal, lichtbruin getint gelaat.

Zijn ogen, van een zonderlinge violetblauwe kleur, waren diep in de kassen geplaatst en gingen schuil onder twee borstelige wenkbrauwen, die de eigenaardigheid hadden, dat ze telkens en geheel onverwacht in de hoogte gingen.

En telkens als de wenkbrauwen de hoogte ingingen viel de onderkaak met een klein rukje naar beneden en ontblootten de dunne lippen twee rijen kleine, witte tanden, enigszins vooruitstaande als die van een muis.

De jongeman liet langzaam de kruk van de deur los en deed een paar stappen de kamer in.

— De bediende van mijn hospes heeft mij reeds van uw komst op de hoogte gesteld, mylord! zei de jongeman op zachte toon, die in zonderlinge tegenstelling was met zijn krachtig uiterlijk. Ik zie dat gij belang stelt in mijn wapenrek.

— Inderdaad, mijnheer Brackwater; antwoordde Raffles. Ik ben een groot liefhebber van wapens en heb zelf een collectie, waarop ik tamelijk trots ben.

— Hebt gij verstand van wapens?

— Ik geloof dat ik daarop wel bevestigend mag antwoorden.

De jonge man had met een uitnodigend gebaar op een der gemakkelijke

stoelen gewezen en de beide heren namen plaats.

— Mag ik vragen, wat mij de eer van uw bezoek verschafft, mylord, vroeg Jack Brackwater, terwijl hij zijn bezoeker een zilveren sigarettendoos toeschoof.

— Dat is in een paar woorden te zeggen, mijnheer Brackwater. Ik heb van uw komst in onze stad vernomen, en tevens dat gij een neef zijt van mijn gewaardeerde vriend Graaf Chesterton.

De borstelige wenkbrauwen gingen omhoog en de onderkaak daalde.

— Dat heeft men dus toch niet kunnen verzwijgen, antwoordde de jongeman. Nu, het doet er ook niet toe, eerst-daags had ik mijn incognito toch moeten afleggen.

Raffles hernam, terwijl hij een sigaret aanstak :

— Ik wil u wel bekennen dat ook ik die overweging heb doen gelden, mijnheer Brackwater. Inderdaad, kan de neef van een man als Graaf Chesterton zich in een land als het onze onmogelijk lang schuil houden. Mijn bezoek staat in onmiddellijk verband hiermede. Waarschijnlijk hebt gij nog geen keuze gedaan wat aangaat de Club, waarbij gij u wilt aansluiten. Daar ik vice-president ben van de Windsor Club, zou ik niets liever zien, dan u onder onze leden te mogen tellen.

De jonge man bekeek aandachtig de as van zijn sigaret en antwoordde:

— Ik stel het bijzonder op prijs, mylord, dat gij in persoon mij zijt komen bezoeken, om mij dit te vragen. Inderdaad heb ik nog geen keuze gedaan. Men heeft mij reeds enige Clubs genoemd, maar ik kan niet inzien, waarom ik niet de voorkeur zou geven aan diegene, die de eer heeft een alom geacht en bekend man als gij zijt, tot vice-president te hebben.

— Het doet mij genoegen dit te horen, mijnheer, riep Raffles verheugd uit.

Hij stond op en schoof zijn stoel achteruit.

— Dan hoop ik u dezer dagen het formulier toe te zenden, dat gij slechts behoeft in te vullen.

— Is er ballotage in uw club, my-

lord? vroeg de jonge man, terwijl er een onderzoekende blik uit de staalblauwe ogen schoot.

— Inderdaad, mijnheer Brackwater, zei Raffles glimlachend, maar ik ben er zeker van, dat zij voor u niets anders zal zijn dan een blote formaliteit.

— Zoudt gij dat waarlijk denken? vroeg Brackwater langzaam, terwijl hij de as van zijn sigaret aftipte.

— Ik twijfel er geen ogenblik aan.

— Nu, zoveel te beter.

Raffles was reeds naar de deur gegaan.

— Gij verlaat mij reeds, mylord?

— Dat ben ik tot mijn spijt wel verplicht mijnheer. Ik heb het vandaag nogal druk en men wacht mij elders. Ik hoop echter spoedig in de gelegenheid te zijn, mijn bezoek te herhalen.

De beide mannen maakten zwiingend een buiging voor elkaar en Brackwater geleidde zijn bezoeker naar de deur, die hij hoffelijk voor hem open hield.

Toen Raffles thuis kwam, vond hij in de bibliotheek Brand reeds met de grootste nieuwsgierigheid en spanning op hem wachten.

De jonge man gunde zijn vriend nauwelijks de tijd om plaats te nemen en viel hem dadelijk op het lijf met de vraag:

— Heb je iets ontdekt, Edward?

— Dat geloof ik wel.

— Iets van belang?

— Als je de ontdekking van de moordenaar van George Chesterton een zaak van belang noemt, dan zeker.

Brand slaakte een luide kreet.

— Wat wil je daarmee zeggen? riep hij uit. Je bedoelt toch niet, dat Brackwater...

Raffles antwoordde niet, maar knikte ernstig met het hoofd.

— Het klinkt ongelooflijk, zei Brand op doffe toon.

— Dat kon ik niet vinden, hernam Raffles koel. Het is meer gezien dat een man een ander vermoordt, terwille van diens vermogen.

Even trad er een stilte in.

— Je hebt gelijk, zei Brand, maar het klinkt mij toch vreselijk in de oren. Maar zeg mij eens, hoe je dat in min-

der dan een half uur tijd in's hemelsnaam hebt kunnen uitvinden.

— Ik wil eerlijk zijn, Charles en bekennen, dat het toeval mij die ontdekking de behulpzame hand heeft gereikt. Toen ik binnentrad, was de heer des huizes, Jack Brackwater, niet thuis. Ik wilde gaan zitten bij de schrijftafel, en stiet per ongeluk de papiermand omver, die daarbij geplaatst was, en onder de snippers die op de grond lagen, en die ik weer in de mand wilde doen, vond ik deze beide stukjes papier.

Raffles haalde zijn portefeuille te voorschijn en nam er de beide snippers papier uit, die hij had gevonden.

Hij overhandigde ze aan Brand, die er een nieuwsgierige blik op wierp.

Maar a' gauw hief deze het hoofd op en keek zijn vriend verbluft aan.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij. Ik moet je bekennen, dat ik er geen titel of jota uit wijs kan worden.

— Dat verwondert mij niet zo heel erg, zei Raffles. Heb je chemie gestudeerd?

— Nooit van mijn leven, riep Brand half verschrikt uit. Ik heb wel mijn studies als civiel ingenieur bijna voltooid, maar van de chemie heb ik altijd een hartgrondige afkeer gehad.

— Dat is verduiveld jammer voor jou, Charles, hernam Brand op ernstige toon, want daardoor heb je een studie gemist, die als het ware luent en leven is voor mannen die geloven, dat zij niet uitsluitend voor hun genoegen op deze wereld zijn. Ik kan je zeggen, dat ik de schoonste ogenblikken van mijn leven heb doorgebracht, gebogen over m'n wetenschappelijke werken, die geschreven zijn door de allerbesten op het gebied der scheikunde, al zal je dat misschien overdreven voorkomen.

— Volstrekt niet, hernam Brand kalm. Van jou komt mij niets overdreven voor, dat weet je wel. Muziek, schilderkunst, sport, mechanica, noem maar op; in alles blink je uit. Dat alles weet ik, dus hoe zou nu ook nog iets van jou mij kunnen verbazen. Maar laat mij nu niet langer in onzekerheid en zeg mij wat deze zonderlinge hiërogliefen betekenen.

— Zij betekenen niets anders dan een

chemische formule, gevoegd bij de naam van een zekere plant.

— Is dat alles? riep Brand teleurgesteld uit.

— O wacht even. Als ik je de betekenis van de formule en de naam van die plant genoemd heb, dan zul je wel een andere toon aanslaan.

Deze twee snippers vormen een gedeelte van een stukje papier, dat blijkbaar uit een zakboekje is gescheurd, maar dat niet veel groter kan zijn geweest, dan deze twee stukken. Verder kon ik niets vinden, maar dat doet er niets toe. Kun je lezen wat daar staat?

Brand wierp nogmaals een blik op het stukje papier en ontcijferde toen met enige moeite: Hydrarg...

— Wat betekent dat halve woord?

— Zoals het daar staat betekent het niets, amice, glimlachte Raffles om het ongeduld van zijn vriend. Zoals je ziet is het papier juist achter die laatste letters afgescheurd, maar zij kunnen niets anders betekenen, dan een afkorting van de chemische term Hydrargyrum.

— En wat betekent dat woord?

— Niets anders dan kwikzilver. Daarachter zul je nog een paar letters vinden, eveneens Latijns, die betekenen: damp. Wat is het volgende woord?

— Sulfer. Nu, daarvan behoef je me niets te vertellen. Zelfs een kind weet dat sulfer zwavel is.

— Goed, Charles. Dat weten we dus. Ook achter dat woord staan een paar Latijnse afkortingen. Het zou mij te ver voeren om daarvan de betekenis te verklaren.

— En noem mij nu nog het derde woord eens.

— Conium Maculatum L. Ook hier laat mijn kennis mij in de steek, Edward.

— Nu, die L. doet er weinig toe, het is niets anders dan de afkorting van de naam van de Nederlandse plantkundige Linnaeus, naar wien honderde planten zijn genoemd, die aan hem hun beschrijving of ontdekking te danken hebben. De naam zelve betekent niets anders dan gevlekte scheerling, of wel doile kervel en ik denk toch wel dat je zo

ver bent in de botanie, om te weten, dat de gevlekte scheerling een buitengewoon giftige plant is.

Brand antwoordde niet, maar keek zijn vriend met grote verschrikte ogen aan.

— Begin je nu licht te zien? vroeg de Grote Onbekende.

— Ik geloof van wel, maar dan begrijp ik niet, dat de oude graaf nog zo lang ziek is geweest. De neef, zoals hij zelf verklaart, is pas sedert een paar weken te Londen en Lord Chesterton is al maanden ongesteld.

— Wacht eens even, amice. 't Is een feit, dat de oude graaf zijn neef pas een paar weken geleden voor het eerst te zien kreeg, maar dat wil volstrekt niet zeggen, dat deze niet veel langer reeds in Londen vertoeft. En wat de uitwerking van het vergif betreft, het is de zieke niet toegediend als vaste stof, maar als gas of damp. De jonge man is een buitengewoon schrander giftmenger naar het schijnt. Ik zou wel durven wedden, dat hij vroeger in de chemie en de plantkunde gestudeerd heeft.

Raffles dacht even na, stond vlug op en liep naar de telefoon.

Het volgende ogenblik had hij zich in verbinding gesteld met 't huis van Graaf Hymphrey Chesterton.

Brand hoorde hem enige woorden wisselen en toen keerde zijn vriend met glimlachend gelaat weer naar het raam terug.

— Het is zoals ik dacht, zei hij. Jack Brackwater is een gesjeesd student in de chemie. Ik geloof dat alle schakels aardig in elkaar sluiten.

— Maar, Edward, de moord in Soho, de tomahawk, riep Brand uit, verbijs-terd door het denkbeeld dat hem voor ogen kwam.

— Ook dat sluit als 'n bus, antwoordde Raffles kalm. De jonge Brackwater woont in een fraai gemeubeld appartement, waar hem waarschijnlijk niet veel anders toebehoort, dan een assortiment wapens, die hij op zijn reizen heeft verzameld, en waarbij ook enige Indiaanse messen, bogen en strijdbijlen behoren. En de stelen van die laatste wapens zijn gemaakt van hetzelfde hout als de splinter die ik in Soho heb gevonden.

Weer zweeg de jonge man even, onder de indruk van het gehoorde.

Toen vroeg hij:

— En wat denk je nu te doen?

— Natuurlijk wil ik mij eerst zekerheid verschaffen. Ik moet weten op welke wijze de moordenaar het giftige gas, in de slaapkamer van zijn ongelukkige oom heeft weten te brengen. Want dat hij 't niet op een andere plaats kan toepassen, spreekt vanzelf. Maar ik geloof dat ik ook in dat opzicht reeds enig licht zie.

— En als je zekerheid hebt?

— Dan zal ik natuurlijk allereerst de oude Chesterton inlichten en hem de middelen aan de hand doen, om diens plannen te verijdelen. Indien het gas nog een maand langer op hem zou kunnen inwerken, ja misschien zelfs een paar weken dan is hij onherroepelijk ten dode opgeschreven. Het moet een hels mengsel zijn, dat Jack Brackwater heeft uit-gevonden.

HOOFDSTUK V

HET PAVILJOEN IN DE TUIN

Nadat de beide vrienden geluncht hadden, kleedden zij zich aan, om opnieuw een bezoek bij graaf Humphrey Chesterton te gaan afleggen.

Voor zij het huis verlieten vroeg Raffles op zachte toon aan Brand:

— Je hebt er zeker niet aan gedacht je revolver bij je te steken?

— Neen, Edward. Is dat nodig?

— Je kan nooit weten wat er gebeurt, amice. Het kan zijn dat de moordenaar zich ten huize van zijn oom bevindt, dat hij ons doorziet, en dat hij gevaarlijk wordt.

Brand snelde naar zijn slaapkamer en keerde direct weer terug.

— In orde, zei hij. Ik heb zelfs nog voor een paar boeien gezorgd.

Zij verlieten de villa, en stapten in de auto, die Henderson voor de deur geparkeerd had.

Voor de tweede maal die dag, hield de blauw gelakte wagen stil voor het huis Hampton Road 14.

De bediende die de deur opende, keek enigszins verbaasd op, ofschoon hij te goed was afgericht, om een opmerking te durven maken.

— Harry, zei Raffles glimlachend, ga eens vragen of je meester ons zou kunnen ontvangen?

— Ik weet het niet zeker, mylord, antwoordde de bediende weifelend. Mijnheer heeft getracht wat te lopen en dat schijnt hem niet erg goed bekomen te zijn.

— Ga het in ieder geval vragen en leg er de nadruk op, dat wat ik je meester te zeggen heb, voor hem van zeer groot belang is.

De man verwijderde zich snel en kwam enige ogenblikken later terug met het verzoek hem naar de slaapkamer van de zieke te willen volgen.

Toen Raffles en Brand binnentraden, was het vertrek nog steeds in de naargeestige schemering gehuld, die nu nog triester aandeed, daar de winterdag al ten einde neigde.

De graaf wilde uit zijn stoel opstaan, om zijn bezoekers te begroeten, maar Raffles liep haastig op hem toe en maakte een afwerend gebaar.

— Blijf zitten, wat ik u bidden mag, mylord, en vermoei u niet. Het kan zijn, dat gij uw krachten aanstonds maar al te zeer zult nodig hebben.

De zieke keek Raffles verbaasd aan en vroeg:

— Wat wilt gij daarmee zeggen, mylord?

— Niets anders dan dat ik u een mededeling heb te doen, die van uw geestkracht en uw moed zeer veel zal vergen.

De groenachtige gelaatskleur van de zieke werd nog een tintje intenser, en zijn rechterarm begon zichtbaar te beven.

— Wat bedoelt gij mylord? kreunde hij. Gij jaagt mij werkelijk schrik aan. Dreigt mij enig gevaar?

— Een zeer groot gevaar, mylord, antwoordde Raffles op ernstige toon, maar ik geef u de verzekering, dat ik u zal helpen. Ik zal u niet langer in het onzekere laten en ronduit zeggen wat u scheelt.

Eigenlijk gezegd, scheelt u niets, maar de ziekte, waaraan gij lijdt is een langzame vergiftiging.

De zieke drukte de sidderende rechterhand op zijn borst en snakte naar adem.

— Grote Goden, riep hij uit. Zijt gij zeker van wat gij daar zegt?

— Maar al te zeker, mylord. De verschijnselen die gij mij hebt medegedeeld en het vinden van een paar schijnbaar waardeloze stukjes papier, waarop ik de samenstelling van het vergift vond neergeschreven, kunnen mij daaromtrent geen twijfel laten.

Nogmaals uitte de zieke een doffe krete.

— En wie is het ondier, dat mij naar het leven staat? stamelde hij.

— Als gij slechts even nadenkt, mylord, moet de naam van de ellendeling u aanstonds op de lippen komen, antwoordde Raffles, terwijl hij de zieke strak aankeek.

— Is hij het? hijgde de zieke.

Raffles knikte langzaam, terwijl hij zijn hand bemoedigend op de schouder van de patiënt legde.

Deze liet zich achterover in zijn stoel vallen en sloot de ogen.

— Dat is verschrikkelijk, kreunde hij. Mijn neef. De enige bloedverwant, voor zover ik weet, die ik nog op aarde heb,

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

Hij steunde de beide magere, blauwgeaderde handen op de leuning van zijn stoel, keek Raffles aan, met ogen die van ontzetting uit aan kassen pulden en snikte op hartverscheurende toon:

— Maar als Jack Erackwater mij wil doden om in het bezit van mijn vermogen te komen, dan... dan... moet hij ook mijn zoon, mijn lieve George...

Hij kon de zin niet beëindigen.

Hij greep met een snel gebaar naar zijn keel, alsof hij vreesde te zullen stikken en viel weer achterover in de stoel neer.

Hij werd zo akelig bleek, dat Raffles vreesde hem onder de druk van deze bntzettende waarheid te zullen zien bezwijken.

Maar plotseling onderging het gelaat van de arme vader een algehele verandering.

Er vertoonde zich een trek op van een wraakzucht en een haat, zo fel, als Raffles ze nog nooit op het gelaat van enig menselijk wezen bespeurd had.

De gelaatstrekken verstarden alsof zij uit marmer gehouwen waren en de dunne lippen werden met een vastberaden uitdrukking opeengeperst.

Zijn stem klonk bijna kalm toen hij zei:

— Ik dank u, mylord, voor de mededeling die gij mij daar gedaan hebt. Weliswaar hebt gij mij niet bevestigend geantwoord op mijn tweede vraag, maar dat behoeft niet. Ik ken nu de waarheid.

Ik zal de ellendeling weten te straffen door hem aan de galg te helpen.

— Ik kan mij uw gevoelens begrijpen, zei Raffles, maar gij vergeet, dat gij volstrekt geen bewijzen hebt, het stukje papier is natuurlijk niet voldoende.

— Maar kunt gij mij dan niet aan meer bewijzen helpen, mylord? Ik smEEK er u om.

— Ik vrees, dat ook die bewijzen niet voldoende zouden zijn, mylord, zei Raffles. Maar wilt gij mij toestaan, dat ik uw vertrek onderzoek, ten einde te ontdekken op welke wijze men u wil trachten te vergifigen?

— Doe dat, mylord, wat ik u verzoeken mag, riep Graaf Chesterton haastig uit. Ik kan mij nog steeds niet voorstellen op welke wijze de laaghartige schurk mij zo ziek heeft kunnen maken. Want ik wil u wel bekennen, dat ik er beroerd aan toe ben, en mij voel, alsof ik spoedig moet sterven.

— Dat behoeft volstrekt niet, mylord, als gij mijn raad slechts wilt volgen, antwoordde Raffles op ernstige toon, terwijl hij opstond en zijn onderzoek begon.

Daar het in die tussentijd buiten bijna geheel donker was geworden, schoof

hij de gordijnen ver terzijde.

— Wie woont in de kamer hier beneden?

— Niemand, mylord. Het is een tuinkamer. Soms des zomers, werd er gedieneerd, maar des winters was een ander vertrek tot eetzaal bestemd.

Raffles boog zich uit het raam.

— Staat gij toe, dat ik dat paviljoen eens doorzoek? vroeg hij.

— Doe alles wat u goeddunkt, mylord, wat ik u verzoeken mag, riep de oude man uit. Maar zorg slechts voor één ding. Laat de lage moordenaar niet meer in mijn huis toe, want ik zou niet voor mijzelf kunnen instaan.

— Ik zal er voor zorgen dat dit niet gebeurt, zei Raffles bedaard.

Daarop wenkte hij Brand en de beide mannen gingen de kamer uit.

In de vestibule kwamen zij de grijze kamerbediende tegen.

Raffles hield hem staande.

— Luister eens goed, oude vriend, zei hij. Als mijnheer Jack Brackwater, zich laat aandienen, dan mag je hem onder geen beding toelaten. Zeg maar dat de zieke veel te zwak is, en dat hij niemand mag ontvangen op last van zijn dokter. Beloof mij, dat gij u naar mijn aanwijzingen zult gedragen; het lot van uw meester hangt er van af. En wijs mij nu eens de weg naar de tuin.

— Naar de tuin, mylord? vroeg de bediende verbaasd.

— Ja. Hebt gij een sleutel van dat gebouwtje?

De oude bediende liep zo snel hij kon weg en keerde spoedig terug met een bos sleutels, allen aan kleine plankjes bevestigd, waarop de bestemming stond vermeld.

Na enig zoeken, had hij een oude roestige sleutel gevonden, die hij van 't touw losmaakte en Raffles overhandigde.

— Dank je, en nu op weg! riep de Grote Onbekende uit.

De oude knecht ging de beide bezoekers voor, door een paar smalle gangen, tot hij de tuindeur bereikt had.

Raffles keek naar het slot.

— Dat lijkt mij een geheel nieuw slot te zijn? vroeg hij.

— Ja, mylord, het zit er niet langer dan twee maanden ongeveer in.

— Zijn hier in de laatste tijd nog andere reparaties verricht? vroeg Raffles.

— Ja mylord, juist twee maanden geleden is de eetkamer opnieuw behangen en opgeverfd.

— Ik dank je. Nu maar verder.

De tuindeur werd geopend en de drie mannen betraden de geheel donkere tuin.

Zij volgden een smal grintpad en stonden spoedig voor de deur van het oude paviljoen.

Raffles draaide de sleutel zonder enige moeite om.

— Ik merk, dat dit slot pas kort geleden gesmeerd en geolied is, zei hij, terwijl hij zich tot de oude bediende wendde.

— Daarvan is mij niets bekend, mylord! riep deze verbaasd uit.

— Wij zullen het nu verder wel alleen doen, zei Raffles. Het is koud en gij zijt blootshoofds. Ga maar gauw naar huis terug.

Zodra hij verdwenen was, traden Raffles en Brand het paviljoen binnen.

Zij bevonden zich in een kleine hall, waarop aan weerszijden een deur uitkwam.

Het bleek, dat beide deuren zonder moeite te openen waren.

Raffles had zijn zaklantaarn doen ontgloeien, en het heldere licht straalde nu in een klein vertrek met slechts één venster, dat op de tuin uitzag, dat wil zeggen, men zou door dat venster de tuin hebben kunnen zien, indien het niet gesloten ware geweest door een zwaar luik.

Raffles keek omhoog.

— Daar in die hoek komt de gasbuis binnen, die langs de schutting loop, Charles, zei hij.

— Ja, ik kan haar duidelijk zien.

— Maar van de gaskraan zie ik niets meer, zei Raffles. O ja, daar staat zo iets in een hoek.

— Laat ons nu eens zien, waar die gasbuis heenloopt.

Raffles hield zijn lantaarn omhoog en zag nu dat op de plaats, waar vroeger

de gaskraan in 't plafond bevestigd was geweest, een kleine verticale buis door het plafond stak.

— Wij zullen naar boven moeten, Charles, dan zullen wij het raadsel wel ontdekken, riep hij uit.

Zij begaven zich weer naar de hall en beklommen de smalle houten trap, die naar de enige verdieping van het paviljoen voerde.

Nauwelijks waren zij 't kamertje van die verdieping binnengetreden, of Raffles die vooraan liep, slaakte een kreet van voldoening, terwijl hij naar het midden van de vloer wees.

De buis, die door het plafond stak, had aan het uiteinde een gummislang, die uitkwam in een klein komfoor, dat op enige afstand op de kale vloer stond.

Aan dit komfoor was een soort blaasbalg of luchtpomp bevestigd, die met de voet in beweging gebracht kon worden.

Uitstekend bedacht, mompelde Raffles Die kerel is een duivels genie. Wij zullen eens..

Maar hij voltooide de zin niet.

Beneden aan de trap liet zich enig gerucht horen.

Raffles legde de hand op de arm van zijn vriend en luisterde scherp toe.

Blijkbaar was er zo juist iemand binnengekomen, die zich gereed maakte de trap te bestijgen.

— Het is zoals ik dacht, fluisterde Raffles onhoorbaar. Er is nog een tweede ingang in dit paviljoen, waardoor de moordenaar naar binnen komt, zonder dat hij de tuin behoeft door te gaan.

— Wat zullen wij doen, Edward? vroeg Brand.

Raffles wierp een blik om zich heen.

In een hoek van de kamer bevond zich een kastdeur, die op een kier open stond.

De beide vrienden traden er snel op toe, gingen de kast binnen, die geheel leeg bleek te zijn en zeer ruim was en deden de deur weer zo ver dicht, dat zij door de kier het vertrek konden overzien.

Zij namen beide hun revolver in de hand en wachtten op de komende dingen.

Het was pikdonker in het vertrek.

Maar toen de deur geopend werd,

drong er tegelijkertijd een zwak lichtschijnsel door de kier.

Het was afkomstig van een lantaarn, gedragen door een man, die Raffles op het eerste gezicht herkende.

Het was Jack Brackwater.

De binnengekomene zette de lantaarn op de vloer, dicht bij het komfoor en nam een busje uit zijn zak, dat er uit zag als een groente- of conservenbus en opende het.

Hij nam het bovenstuk van het komfoor weg en schudde uit de bus een grijsachtig poeder in een metalen schaal.

Daarop deed hij het bovenstuk weer op het komfoor en stak een spiritusvlam daaronder aan.

Vervolgens raadpleegde hij zijn horloge en leunde, met de armen over elkaar gekruist, tegen een der kale wanden van het vertrek.

Raffles en Brand konden zijn gezicht juist door de deur zien en de jonge man huiverde bij het zien van de duivelse uitdrukking die hij daarop ontwaarde.

Nadat er ongeveer een minuut of zeven verlopen waren, trad hij op het komfoor toe, blies de vlam uit en wierp, nadat hij het bovenstuk had weggenomen, een blik in de metalen schaal.

Het poeder bleek geheel verbrand te zijn.

De neef van graaf Humphrey mompelde bij zichzelf enige woorden van goedkeuring en even later verwijderde zich het vage lichtschijnsel. Even daarna had de moordenaar het vertrek verlaten.

Brand en Raffles wachtten nog even, totdat zij niets meer hoorden en kwamen toen te voorschijn.

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat het mij grote moeite heeft gekost, die smeerlap niet als een dolle hond neer te schieten, zei Brand, met een stem die van ingehouden woede trilde.

— Het is goed, dat je dat niet gedaan hebt, Charles, zei Raffles ernstig. Het is niet aan ons de gerechte straf aan die man te voltrekken.

— Maar wie zal het dan doen, als wij het niet doen? fluisterde Brand.

— De beul, antwoordde Raffles lachend.

— Kom Charles, laat ons nu maar weer teruggaan maar de slaapkamer van die ongelukkige man in het huis daar-ginds. Nu ik de aard van de dodelijke gassen ken, die worden toegepast, zal ik hem een middel toedienen, dat hem gauw geheel zal genezen.

HOOFDSTUK VI

HET TEGENGIF

Toen de beide vrienden de achterzijde van het herenhuis bereikten, was het reeds geheel en al donker.

De oude bediende wachtte hem bij de tuindeur op, en keek Raffles vol verwachting aan.

Deze legde hem de hand op de schouder en zei:

— Uw meester zal niet lang meer ziek zijn, denk ik.

— Is dat waar, mylord? riep de man uit, terwijl de tranen van blijdschap hem in de ogen sprongen.

— Nu wilde ik nog gaarne even de kamer zien, die zich onder het slaapvertrek van uw meester bevindt, zei

Raffles. Hebt gij er een sleutel van?

— Ik heb er een gehad, mylord, maar sedert een paar maanden is dat ding zoek. Na de dood van Lady Chesterton werd dat vertrek weinig meer gebruikt, mylord. En na het ongeluk van mijnheer George, zette niemand er een voet meer in. Ik heb de kamer dus maar gesloten gelaten.

— Hebt gij hier een sleutelbos?

— Ik zal eens zien, mylord. Maar ik geloof het niet.

— Terwijl gij gaat zoeken, zal ik proberen de deur met een van mijn eigen sleutels te openen, zei Raffles. Aan mijn sleutelring bevinden zich enige gewone

kamersleutels.

De oude man verwijderde zich en nauwelijks was hij uit het gezicht, of Raffles haalde niet zijn sleutels, maar zijn bos lopers te voorschijn.

Met behulp daarvan had hij de deur in een oogwenk geopend.

De beide vrienden traden nu een bijna geheel kaal vertrek binnen, waar zich slechts enkele meubelen bevonden.

Raffles begon dadelijk in de hoeken van de kamer te zoeken.

Bij een van de beide hoeken, die het dichtst bij de tuinmuur waren, bleef hij staan en bukte zich.

— Ik geloof dat ik hier moet zijn, riep hij uit.

— Wat heb je gevonden?

— De plek waar de gasbuis van deze kamer is afgeleid en verbonden aan de oude gaspijp die naar het paviljoen voert.

— Dat zal dus de zogenaamde reparatie geweest zijn, die in deze kamer heeft plaats gehad.

— Natuurlijk. Jack Brackwater heeft zich eenvoudig vermomd als behanger of schildersknecht of iets dergelijks en de beide buizen aanegekoppeld.

— En waar loopt dan die gasbuis verder heen? vroeg Brand.

Raffles betastte de wand in de hoek, voor hij antwoordde:

— De gasbuis is met behangselpapier van een ouderwets patroon zorgvuldig beplakt en wel met enige lagen, zodat men de ronding haast niet kan bespeuren.

Hij rekte zich zo hoog hij kon op de punten zijner voeten uit en zei toen:

— Ik kan de buis een heel eind volgen. Geef mij eens een stoel.

Brand kwam met een van de beide stoelen aandragen, die in het vertrek stonden en Raffles klom er op.

— Het was niet anders te verwachten, zei hij. De buis gaat daar in de hoek door de zoldering.

Hij stapte van de stoel af, juist toen de oude bediende met een aantal sleutels kwam aandragen.

— Het was niet meer nodig, zei Raffles glimlachend. Gij ziet, dat ik reeds ben binnengekomen.

— En hebt ge iets ontdekt, dat u op weg kan helpen, mylord? als ik vragen mag.

— Misschien wel, maar nu wil ik nog even met uw meester spreken. Slaapt hij?

Zij verlieten het kale vertrek en toen zij de slaapkamer van de zieke binnenkamen, zat de graaf onbeweeglijk als een standbeeld in zijn leunstoel gedoken.

Hij scheen het binnenkomen van de beide vrienden niet eens op te merken.

Raffles bleef op de drempel van de deur staan en zei zachtjes tot Brand:

— Ruik je niets bijzonders?

— Jawel, een zoetige weeë lucht. Ik heb het gevoel, alsof ik hoofdpijn zou krijgen als ik er lang inbleef.

— Met hoofdpijn alleen zou je er waarschijnlijk niet afkomen, amice, als het gas nog langer inwerkte en de deur bleef gesloten, dan kon je je testament wel maken. En toch is de lucht zo zwak, dat ik mij best kan voorstellen, dat men er 's nachts niet van wakker wordt.

— Maar het is nu toch geen nacht?

— Neen, maar de moordenaar wordt zeker ongeduldig en daar hij wel weet, dat zijn oom zich toch niet meer uit zijn ziekenkamer kan verwijderen, tracht hij de uitwerking van het langzaam dodend middel te verhaasten, door het ook overdag toe te passen.

Nu richtte de zieke langzaam 't hoofd op en keek zijn bezoekers beurtelings met onderzoekende blik aan.

Zijn stem klonk scherp als een mes toen hij zich tot Raffles wendde en vroeg:

— Welnu, mylord? hebt gij ontdekt, op welke wijze de zoon van mijn zuster mij om het leven wil brengen?

— Zeggen de reukzenuwen u niets, mylord? vroeg Raffles.

De oude graaf snoof en riep toen verschrikt uit:

— Ja, waarlijk, er hangt een weeë, zoetige lucht in mijn kamer.

— Die lucht is afkomstig van het giftige gas, dat Jack Brackwater in een kamer van het paviljoen brouwt en door een ongebruikte gasbuis naar uw slaap-

kamer voert, zei Raffles.

De oude graaf werd zo mogelijk nog wat bleker en verhief zich halverwege van zijn stoel.

Met een kreunende zucht liet hij zich daar weer in neerploffen.

Toen siste hij tussen de tanden:

— De ellendeling.

Langzaam hief hij de blik weer naar zijn bezoeker en vroeg:

— Maar hoe is het mogelijk, dat het gas dan hier in de kamer doordringt, mylord? Het raam is de hele nacht gesloten geweest, evenals de deur en het is toch niet mogelijk dat het door het sleutelgat wordt binnengevoerd.

— Dat gebeurt ook niet, mylord. Ik vermoed iets anders. Mag ik uw vertrek eens onderzoeken?

— Natuurlijk, mylord.

Raffles ging direct naar de hoek, waar het ledikant stond.

— Komt dat bed wel eens van zijn plaats? vroeg hij.

— Zeer zelden, want het is erg zwaar. Als de kamer zo genaamd « gedaan » en gelucht wordt gebruikt men een stoffer met lange steel.

Raffles had het antwoord niet geheel afgewacht, maar was reeds op zijn buik voor het bed gaan liggen.

Hij keek eronder, klopte tegen de onderkant van de matras en verdween plotseling geheel onder het ledikant.

Spoedig kwam hij weer te voorschijn, trok zijn schoenen uit en stapte pardoos op het bed.

Met de grootste nauwkeurigheid onderzocht hij de stijl van het bed, die zich in de hoek van het vertrek bevond.

Raffles sprong van het bed, trok zijn schoenen aan en kwam voor de graaf staan.

— Mylord, zei hij ernstig, uw neef is ongetwijfeld een booswicht, maar een geniale booswicht. Hij heeft in het vertrek hier beneden twee gaspijpen aan elkaar gekoppeld, de buis door het plafond geleid, juist op de plek, waar zich een van de stijlen van uw ledikant bevindt. Hij heeft het hout van beneden af zorgvuldig uitgeboord, tot ongeveer het midden van de spijl, en daar heeft

hij met behulp van een fijn boortje een stuk of tien gaatjes in het hout geboord, die voor het blote oog nauwelijks zichtbaar zijn en zeker niet in die donkere hoek. Het gas drong dus door de buis in de holle bedstijl en verspreidde zich van daar door de fijne kanaaltjes in het vertrek, juist op de hoogte waar zich uw hoofd bevindt.

— Het is inderdaad goed gevonden, zei de graaf met een grimmige lach. Het zou zeker niet lang meer hebben geduurd, voor ik er aan gegaan was?

— Hoogstens veertien dagen, mylord.

Lord Humphrey stiet een kreet uit.

— Het gas dat u zou hebben moeten vergiftigen, wordt verwekt door het doen gloeien van een poeder, dat een mengsel bevat van kwikzilver, loodoxyde, zwavel en een afkooksel van de gevlekte scheerling, dat vervolgens is ingedikt en tot poeder gemalen.

— Dus, misschien ben ik al verloren! zuchtte de graaf, terwijl hij vaalbleek werd.

— Niet indien gij u naar mijn aanwijzingen richt, mylord.

— Zeg mij slechts wat ik doen moet en ik beloof u dat ik uw raad zal opvolgen.

— Indien gij het niet deed, mylord, hernam Raffles op ernstige toon, vrees ik, dat uw dagen geteld zouden zijn. Het is nog niet lang geleden, dat ik er een tegengif voor heb gevonden.

— Gevaarlijk? vroeg de oude graaf, terwijl hij een angstige blik op zijn bezoeker wierp.

— Voor u is het zeer heilzaam, omdat gij vergiftigd zijt, maar ik zou het een normaal mens niet raden te gebruiken, omdat hij er door in een toestand van schijn dood zou geraken, die verscheidene dagen, misschien wel een week zou kunnen aanhouden.

De Graaf keek Raffles verschrikt aan.

— Ik verzeker u nogmaals, mylord, dat gij niet het minste te vrezen zult hebben, wanneer gij gebruik maakt van het middel dat ik voor u zal klaar maken.

Lord Chesterton stak Raffles de hand toe en drukte die krachtig.

— Mylord, ik beloof u plechtig, dat ik mij geheel naar uw aanwijzingen zal gedragen.

— Het zal in uw eigen belang zijn, mylord, zei Raffles vriendelijk.

— Wanneer komt gij mij het middel brengen?

— De bereiding gaat niet snel, maar morgenmiddag hoop ik het toch gereed te hebben.

— En gij denkt dat het mij kan genezen?

— Ik denk het niet alleen, mylord, maar ik ben er zeker van, dat gij reeds een paar uur na het innemen van het tegengif, u zo gezond zult voelen, als gij waart voor het giftige gas de eerste keer het vertrek binnenstroomde.

— Als dat waar is, mylord, zei Chesterton, zal ik nu nog meer verschuldigd zijn dan mijn leven alleen. Want dan zal ik mij kunnen wreken op de ellendige moordenaar, die mijn zoon zo laaghartig van het leven beroofd heeft.

Hij was bij die woorden weer half uit zijn stoel opgestaan, maar zonk nu uitgeput achterover, terwijl hij de ogen sloot.

Raffles nam de hand van de zleke in de zijne en zei op bemoedigende toon:

— Heb nog slechts vier en twintig uur geduld, mylord, en dan verzeker ik u, dat gij volmaakt in staat zult zijn de misdadiger aan de wrekende arm van de justitie over te leveren.

Brand en Raffles namen afscheid, en reden in een taxi naar hun huis terug, waar Raffles zich zonder verwijl in zijn geheim laboratorium onder de grond opslot.

Hij kwam niet eerder te voorschijn dan toen Brand reeds, ten einde raad, alleen aan tafel had plaats genomen, waar de oude Gaston hoofdschuddend het middagmaal had klaargezet.

De jonge man wist heel goed, dat hij zijn vriend bij het bereiden van zulk een ingewikkeld recept niet mocht storen.

Hij slaakte een onderdrukte zucht van verlichting, toen hij Raffles zag binnentreden en aan tafel plaats nemen.

— Het schijnt te lukken, zei Brand, op vrolijke toon, want je gelaat staat opgewekt.

— Ik ben niet ontevreden, antwoordde Raffles glimlachend. Het mengsel staat nu op een zacht vuurtje te sudderen.

— Het is een groot geluk, dat je toevallig dit onderwerp zo goed onder de knie had, Edward.

— Misschien is het wel geen toeval, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Ik heb van de chemie in al haar verschijnselen en uitingen een diepgaande studie gemaakt en ik geloof wel, dat ik het gehele gebied vrijwel beheers.

— Mijn zoveelste flater, riep Brand met een komische zucht uit. Ik schijn nog niet te begrijpen, dat er geen geheimen voor de Grote Onbekende bestaan.

Wanneer is het soepje helemaal klaar?

— Het moet de hele nacht doortrekken en dan moet ik er morgenochtend vroeg nog iets bijvoegen, vervolgens moet ik dat mengsel weer aan de kook brengen, als het afgekoeld is filtreren, en dan is het gereed. Het zal dan omstreeks vier of vijf uur zijn, misschien zes.

Tijdens de maaltijd, spraken zij over weiniger anders dan over het geval, dat zozeer hun aandacht in beslag had genomen.

Daar hij, noch de Grote Onbekende veel lust had, een schouwburg of de club te bezoeken, brachten zij de verdere avond door met musiceren en lezen.

Zij begaven zich vroeg naar bed en de volgende morgen was Raffles, zoals gewoonlijk, weer de eerste die opstond.

Hij kleepte zich snel aan en begaf zich direct naar het geheime laboratorium.

Met een tevreden gelaat bekeek hij de distilleerkolf, waarin een helder geel vocht boven een kleine gasvlam werd verwarmd.

Op de bodem van de kolf lag een donkergroen bezinksel.

Raffles goot het heldere vocht met de grootste behoedzaamheid af in een groot maatglas, en voegde er toen een witte stof bij, die er uit zag als sneeuwvlokken, en die onmiddellijk in de heldere gele vloeistof oplosten.

Hij ledigde de inhoud van het maatglas in een aluminium pan en zette deze op een bunsenbrander.

Met het horloge in de hand, nam hij op de stoel plaats, die naast het toestel stond.

Juist toen er tien minuten verlopen waren, begon de vloeistof te koken.

Snel greep Raffles de aluminium pan en goot het dampende vocht over in een grote platte porseleinen bak.

Hij draaide alle gasvlammen uit en begaf zich met een tevreden uitdrukking op zijn gelaat weder naar het huis.

— Loopt alles goed? vroeg Brand.

— Uitstekend. Maar wij zullen er aanstonds toch de proef van nemen.

— Lieve hemel, Edward, riep de jonge man verschrikt uit. Dat meen je niet?

— Stel je gerust, wij zullen er geen menselijk wezen voor nemen, maar een van de jongen van Sultan, mijn Deense dog.

Nadat zij de lunch gebruikt hadden, begaven beiden zich naar het paviljoen en daalden naar het geheime laboratorium af.

Raffles liep recht op de porseleinen bak af en dompelde zijn vinger in het vocht, dat geheel afgekoeld bleek te zijn.

Hij goot het vocht in het filtreerstel en zei toen het langzaam uit het glazen pijpje begon te druppelen in een zuiver schoon gemaakte fles, die hij daaronder had gezet:

— Amice, ga nu eens een van de jongen van Sultan halen.

Brand ging naar de garage, waarnaast zich de grote kennel bevond, waar een zestal prachtige rashonden vrolijk rondsprongen bij zijn nadering.

In een hoek van de kennel lag een prachtige Deense dog, lang uitgestrekt op het kiezel, terwijl haar zes jongen vrolijk over haar heen buitelden.

Brand trad het hek van het hok binnen en nam de grootste druktemaker in het nekvel.

De moederhond hief de kop even op om te zien wat er gebeurde, maar vleiende die dadelijk weer op de grond, toen zij Brand herkende.

De jonge man droeg het hondje met zijn schitterende zwarte ogen en grap-

pig kwispelend staartje naar het laboratorium.

Raffles nam de fles onder het glazen buisje weg en schonk enige druppels van de stof op een schoteltje, dat hij voor het hondje op de grond neerzette.

Het diertje rook er even aan, maar krabbelde dadelijk op zulk een komieke wijze achteruit, dat Brand in een lach schoot.

— Hoe kan ik ook zo dom zijn! riep Raffles uit. Het goed ruikt al niet te lekker en het is als gal zo bitter.

Hij keek in het rond en zag een flesje melk staan, dat hij de vorige dag had medegenomen, maar niet had aange-roerd.

Dadelijk deed hij een flinke scheut melk bij de druppels van de vloeistof en roerde het mengsel om.

Weer zette hij het hondje ervoor, dat het nu gretig begon op te likken.

Toen het schoteltje half leeg was, nam Raffles het weg.

Het dier kan nu nauwelijks een paar druppels binnen hebben gekregen, maar dat zal wel voldoende zijn, meende hij.

Vol spanning wachtten de beide vrienden af wat er ging gebeuren.

Het hondje sprong nog steeds als dol in het rond en ging tegen Raffles opstaan, als om hem het overige van zijn portie af te bedelen.

Maar er was nauwelijks een volle minuut verlopen, of het werd langzamer in zijn bewegingen.

Plotseling stond het doodstil, als uit brons gegoten.

Charles wilde op het dier toegaan, maar Raffles hield hem zacht terug.

— Wacht nog even, zei hij zacht.

Weer verliepen er een paar minuten.

— Neem het nu maar op, zei Raffles zacht.

Brand trad op het diertje toe en nam het op.

Hij slaakte een kreet en was zo verbaasd, dat hij het bijna uit zijn handen had laten vallen; het hondje was totaal verstijfd. De pootjes staken recht vooruit, het staartje en de oortjes voelden aan, als waren zij van steen.

Stom van verwondering kwam Brand met het diertje naar Raffles toe, die

glimlachend had toegekeken.

— Het beest is ijskoud en zo hard als een steen! riep hij uit. Het is zeker dood, Edward.

— O neen, Charles. Wij zullen het hier laten en over acht, misschien tien dagen, zal het diertje uit zich zelf ontwaken en even fris en levendig zijn als je het zoëven hebt gezien.

— Het klinkt ongelooflijk, Edward. riep Brand uit. En een mens?

— Bij de mens treden de verschijnselen natuurlijk niet in zulk een hevige mate op. Wel verdwijnt het bewustzijn ook spoedig, maar de verstijving treedt minder snel in, terwijl het bewustzijn al na drie of vier dagen terugkeert.

— Maar dat goedje zal niemand willen innemen! riep Brand met een vies gezicht uit. Het ruikt allesbehalve lekker en de smaak is bitter als gal heb je gezegd.

— Dat is gemakkelijk te verhelpen.

— Wat denk je dan te doen?

— Ik zal het eenvoudig door een halve liter van mijn beste port mengen.

— Een prachtige oplossing, merkte Brand lachend op. Maar dan mag je het wel goed apart houden, zo dat wij er zelve niets van innemen.

— Dat zou ons inderdaad zuur kunnen opbreken, meende Raffles op ernstige toon.

Hij had de fles weer onder het filtreertoestel geschoven, dat opnieuw zacht begon te druppelen.

— Over twee uur zal ik een voldoende hoeveelheid hebben, zei Raffles.

De beide vrienden begaven zich naar boven en toen zij omstreeks vier uur naar het laboratorium terug keerden, was de fles voor ongeveer een derde gevuld.

Raffles kurkte de fles, wierp hetgeen zich nog in het filtreertoestel bevond in de gootsteen, stak de fles in zijn zak en uitte een zucht van voldoening.

Het hondje, stijf en koud, lag als een stenen beeldje op een zijner zijden in een hoek van het laboratorium op een bedje van stro.

HOOFDSTUK VII

DE KRISTALLEN KARAF

Zodra Raffles thuis was gekomen, begaf hij zich naar de eetzaal, opende een wandkast en nam daaruit een fles oude, rode portwijn.

Hij ontkurkte ze, vulde 'n klein maatglas uit de fles en vulde toen de fles bij met het door hem bereide tegengif.

Daarop kurkte hij de fles weer, rolde haar in een vel papier en deed haar in een kleine handtas, die hij had medegebracht.

De kleinere fles met het tegengif echter, sloot hij zorgvuldig weg in een der geheime kasten van zijn slaapkamer.

Een kwartier later, toen het reeds donker was, bevonden de beide vrienden zich op weg naar het huis in de Hampton Road 14.

De bediende liet hen onmiddellijk toe in de slaapkamer van de zieke.

Het scheen de beide vrienden, alsof zij hem in het geheel niet verlaten hadden.

Hij zat nog steeds in dezelfde houding, met voorovergebogen hoofd in zijn leunstoel, met een plaid over de benen geslagen.

Langzaam hief Lord Chesterton het hoofd op, toen zijn bezoekers binnentraden.

Raffles zag dadelijk dat het hoog tijd werd dat het tegengif werd toegepast.

De invloed van het gas bleek reeds duidelijk merkbaar te zijn.

De zieke stak Raffles twee bevende handen toe en riep uit:

— Ik dank de hemel dat gij hier zijt, mylord. Ik begin bang te worden, weet gij. Het is mij alsof ik voortdurend de aanwezigheid van die duivel in mensengedaante voel.

— Hebt gij weer iets van het gas gemerkt? vroeg Raffles.

— Een uur geleden, ja. Maar nu ruik ik niets meer. En gij?

— Neen, maar dat behoeft u ook niet te verwonderen. Waarschijnlijk zuigt de dader het gas door middel van een lucht-pompje weg, nadat het zijn noodlot-tige uitwerking heeft gedaan.

Raffles begon direct met de nodige voorbereidselen te maken om de zieke zijn drank toe te dienen.

Hij nam uit het dressoir een kristallen glas, maar bleef plotseling staan.

— Hebt gij vanmiddag soms wat mineraalwater gedronken? vroeg hij.

— Een uur geleden een half glas Victorawater! luidde het antwoord.

— Dat is jammer, zei Raffles, dan zult gij nog een paar uren moeten wachten, voordat gij deze drank inneemt. Ik zou u raden nu aanstonds iets te eten, dan nog anderhalf à twee uur te wachten en dan een glas te vullen met deze portwijn.

Gij drinkt dat glas met kleine teugen floeg en blijft dan nog even kalm rusten. Er zal dan bij u inwendig een grote verandering intreden. Gij behoeft u volstrekt niet ongerust te maken, maar laat de drank kalm uitwerken. Na een poos zult gij u zo goed voelen, dat gij behoefte voelt om op te staan en u te bewegen. Doe dat gerust. Kleed u aan en als gij naar buiten wilt gaan, de straat op, dan zou ik het zeer op prijs stellen, als gij mij thuis zoudt willen opzoeken, om mij uw genezing mede te delen. Wij kunnen dan tevens voorlopig afscheid nemen, want dringende zaken roepen mij naar Schotland.

— Ik beloof u dat ik volgens uw raad zal handelen, mylord! zei de zieke.

Raffles en Brand drukten de oude man nogmaals de hand, spraken hem goed in en verlieten het vertrek.

Zodra zij buiten waren vroeg Brand op zachte toon:

— Was het je ernst met die zaken in Schotland?

— Ja, zeker. Ik heb vanochtend een schrijven gekregen, waaruit blijkt, dat ons beider aanwezigheid op mijn landgoed Glammore dringend noodzakelijk is.

— Moet ik dan met je mee?

— Ja, want het geldt hier een knoeierij van een mijner grootste pachters, en jij kent de financiële omstandigheden beter dan ik.

— Goed. Wanneer gaan wij?

— Morgenochtend met de eerste trein.

— Om zeven uur dus?

— Om zeven uur. En ik wil je wel bekennen, dat het mij goed zal doen weer enige dagen buiten Londen te zijn. Wij kunnen er jagen, vissen, ons vooral niet met de politiek bemoeien en in de eerste plaats geen enkel dagblad in handen nemen. Wil je wel geloven, dat ik mij reeds op dat vooruitzicht verheug?

— Ik kan het mij levendig voorstellen, zei Brand lachend. Het zijn drukke dagen geweest. Terwijl de beide vrienden aldus pratend, de weg naar de Cromwellstreet aflegden, zat Graaf Chesterton in zijn duistere slaapkamer onafgebroken naar de fles met haar geheimzinnige inhoud te kijken, die voor hem op het tafeltje stond.

— Het klinkt bijna ongelooflijk, mompelde hij in zich zelf, dat ik mij, door slechts enkele teugen van dat vocht, voor enige uren weer fris en opgewekt zou gevoelen.

Hij huiverde even en keek schichtig in het rond.

Ofschoon het bijna geheel donker in de kamer was, zag hij toch voortdurend de zonderlinge groene nevel voor zijn ogen op en neer golven, terwijl het gesuis in zijn oren scheen toe te nemen.

Hij nam de fles van de tafel, liet haar in de ruime zak van zijn kamertas glijden en drukte op de bel, die in het bereik van zijn hand stond.

De oude dienaar kwam binnen.

— Maak maar licht, Harry zei Chesterton op zachte toon.

De bediende draaide de schakelaar van het elektrische licht om.

— Wenst gij nog iets, mylord? vroeg hij.

— Ja, ga naar de keuken en zeg dat men mij direct wat warm eten brengt!

— Zoals gij beveelt, mylord. Ik zal de kok waarschuwen.

De oude kamerbediende wilde het ver-

trek verlaten, toen zijn meester hem terug riep.

Graaf Chesterton scheen even te aarzelen voor hij zei:

— Mijn neef Jack komt immers wel eens des avonds naar mij vragen, Harry?

— In de laatste tijd iets vaker dan vroeger, mylord antwoordde de bediende.

— Welnu, als hij vanavond mocht komen, dan zegt gij, dat mijn toestand erger is. Begrepen?

De oude bediende keek zijn meester enigszins verwonderd aan en zei:

— Gevoelt gij u dan waarlijk erger, mylord?

— Neen, Harry, antwoordde de graaf glimlachend. Integendeel, ik zal vanavond geheel genezen zijn. Genezen of dood.

— Wat zegt gij daar, mylord? riep de oude bediende verheugd en tegelijkertijd verschrikt uit. Meent gij dat werkelijk?

— Ik meen het, Harry. Volg daarom mijn bevel nauwkeurig op. Mijn neef mag in geen geval binnenkomen. Heb je dat goed begrepen?

— Ja mylord, antwoordde Harry die zijn oren niet kon geloven.

— Ga dan nu maar, en zorg dat ik onmiddellijk wat te eten krijg.

Een kwartier later stond het middagmaal voor de zieke gedekt op het kleine tafeltje.

De trouwe Harry moest zijn meester helpen als ware hij een klein kind, zo zeer was hij in de laatste tijd verzwakt. Zijn sidderende handen konden geen schaal of bord vasthouden, nauwelijks was hij in staat het eten naar zijn mond te brengen.

Het maal duurde slechts kort en zodra Harry had afgeruimd, zette de graaf de fles met het geheimzinnige vocht op het tafeltje neer.

Hij voerde een zware tweestrijd in zijn binnenste.

Nu eens huiverde hij bij het denkbeeld, dat de drank zijn uitwerking zou missen of misschien te sterk was bereid, zodat hij zich vast voornam er geen druppel van te drinken, dan weer ver-

langde hij vurig naar het ogenblik waarop hij weer verjongd en genezen zou rondlopen.

Zo kropen de minuten traag voort.

Juist een uur nadat Harry de kamer had verlaten, strekte Chesterton zijn sidderende hand naar de fles port uit.

Het duurde enige tijd, voor hij met zijn bevende vingers de kurk had kunnen verwijderen.

Toen gleed zijn linkerhand bevend en tastend over het tafeltje tot zij het likeurglas greep.

Langzaam vloeide het donkerrood vocht van de fles in het glas over.

Toen zette hij de fles weg, nam het glas in de rechterhand en staarde er naar met ogen, die uit hun kassen dreigden te pullen.

Maar toen, als gehoor gevende aan een bevelende, inwendige stem, bracht hij het glas aan zijn lippen en dronk de inhoud in een paar teugen leeg.

Toen sloot hij de ogen, terwijl het zweet hem aan alle kanten uitbrak.

Ieder ogenblik verwachtte hij 'n scherpe knaging in zijn ingewanden te zullen voelen, die de naderende dood zou aankondigen.

Maar niets van dat alles gebeurde.

Integendeel, een behaaglijk gevoel, zó als men wel ondervindt na 't maken van een lange wandeltocht, gevolgd door een warm bad, beving hem.

Toen was het hem alsof een loodzware vracht zijn oogleden neerdrukte, die hij tevergeefs trachtte open te houden.

Hoe wijd hij de ogen ook openspalkte, telkens vielen de oogleden weer dicht.

Tenslotte gaf Lord Humphrey de strijd op.

Een aangename bewusteloosheid, die echter niet gepaard ging met het algemeen verlies van zijn geestkracht, maakte zich van hem meester.

Het was hem alsof de groene nevels geleidelijk voor zijn ogen optrokken.

Het gesuis in zijn oren werd hoe langer hoe onduidelijker en hield ten slotte op.

Hoe lang hij zich in die toestand van onbeweeglijkheid had bevonden, want het zou hem onmogelijk geweest zijn,

al ware het slechts een vinger te verroeren, heeft hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Hij werd plotseling wakker door een pijnlijke steek in zijn hoofd, als men ten minste wakker worden kan noemen het ontwaken uit een toestand, die noch slaap, noch bewusteloosheid was.

Hij bracht de hand snel aan het hoofd en ineens was hij zich bewust van de snelheid dier beweging.

De stekende pijn verdween even vlug als zij gekomen was; hij sloot en opende enige malen de ogen en kneep zich met geweld in de linkerbovenarm.

De pijn overtuigde hem dat hij niet droomde.

Met moeite onderdrukte hij een kreet van blijdschap.

Hij gevoelde dat hij genezen was.

Hij sprong overeind van de stoel waarin hij gezeten had en wierp een blik op de pendule.

Het bleek hem, dat hij niet minder dan drie uren onbeweeglijk in zijn stoel had gezeten.

Met grote stappen, nu en dan even doorzwikkend in de knieën, daar hij het gaan ontwend was, begon hij het vertrek op en neer te lopen en voelde met een vreugde, die hem van zijn verstand dreigde te beroven, hoe het bloed telkens sneller door zijn aderen vloeide.

Zijn krachten keerden als het ware met iedere stap meer en meer terug.

Zijn ogen hadden hun helderheid herkegen en toen hij naar verschillende voorwerpen greep, met een jongensachtige blijdschap, bemerkte hij dat zijn hand even vast was als weleer.

Toen wendden zijn gedachten zich naar zijn redder.

— Welk een man, mompelde hij. Ik moet hem onmiddellijk gaan zeggen, hoe innig dankbaar ik hem ben. Zonder hem zou ik ten dode opgeschreven zijn geweest.

Hij wilde het vertrek verlaten, toen zijn oog op de fles viel.

— Dat is waar mompelde hij. Ik heb beloofd goed voor deze fles te zorgen.

Hij nam haar van de tafel en begaf zich naar het aangrenzende vertrek, een fraai gemeubelde werkkamer, waar

ook de brandkast stond.

Hij opende een sierlijk bewerkte muurkast, zette daar de fles in, en deed ze weer zorgvuldig op slot.

Toen keerde hij naar zijn slaapkamer terug, maar plotseling scheen hem weer iets in te vallen.

— Men kan nooit weten, mompelde hij in zichzelf.

Hij ontdeed zich van zijn kamerjas, haalde een wandelstok en enig ondergoed uit een hangkast, sloeg het dek van zijn bod op en legde de stok, die hij als een pop had aangekleed onder de lakens, waarna hij het dek weer terug-sloeg.

Tevreden bekeek hij zijn werk.

Daarna haalde hij met genot diep adem en rekte zijn armen uit.

— Welk een zaligheid, zich weer gezond te voelen, riep hij uit.

Daarna trok hij een jas aan, zette een hoed op, schreed naar de deur, draaide het licht uit en ging de trap af.

De oude Harry, die hem in de vestibule tegenkwam, keek hem aan als ware hij een spookverschijning en deinsde achteruit.

Met enkele woorden stelde Lord Chesterton de oude dienaar gerust en herhaalde het hem gegeven bevel.

Toen verliet hij het huis, riep een auto aan en gaf de chauffeur het adres van Lord William Aberdeen op.

Het was toen juist kwart over elf.

Na het vertrek van de heer des huizes bleef het huis in de Hampton road enige tijd in volkomen duisternis gedompeld. Alle bedienden waren naar bed en het was doodstil in huis, zowel als in de omgeving.

Maar opeens, om half een opende zich de deur van het paviljoen aan de tuinzijde en er verscheen een donkere gedaante, die snel en onhoorbaar door de tuin sloop tot hij de achterdeur bereikt had, die hij met behulp van een sleutel opende.

De inbreker luisterde even en sloop toen onhoorbaar als een kat de trap op.

Voor het slaapvertrek van Graaf Chesterton bleef hij even staan en luisterde.

Toen haalde hij een kleine dievenlantaarn te voorschijn, benevens een bos

lopers, en opende zonder enig gerucht te maken, de slaapkamerdeur.

Hij stak het hoofd om de deur en wierp een blik in het vertrek.

Alles was in volmaakte duisternis gehuld.

Als een panter sloop hij nader, de lantaarns voorzichtig voor zich uit dragend.

Hij zette het licht op het kleine tafeltje op enige afstand van het bed en

kwam toen op zijn tenen nader slui-
pen.

Enige seconden stond hij doodstil.

De inbreker staarde naar de gedaante, die zich flauwtjes onder de dekens aftekende en draaide zich toen om. Hij scheen gerust gesteld en verliet het vertrek. De inbreker had enige tijd nodig om bij te komen. Zijn keel was droog als perkament.

HOOFDSTUK VIII

SCHIJDOD

Hij stond nu in het aangrenzende vertrek en keek om zich heen. Zonder aarzelen liep hij naar het wandkastje toe, waar de heer des huizes zijn likeuren bewaarde.

Het was gesloten, maar met behulp van een looper had hij het slot spoedig geforceerd.

De inbreker stak de hand uit en greep de fles portwijn.

— Dat komt van pas, mompelde hij op schorre toon.

Hij zette de fles aan zijn mond en deed het kastje dicht en begon de brandkast te openen.

Hij scheen de samenstelling van het slot goed te kennen, want het duurde geen vijf minuten, of de zware deur van de kast draaide op haar hengsels.

De inbreker stak reeds begerig de handen uit naar de inhoud, toen hij eensklaps die hand weer terug trok.

Een lange huivering doorliep hem van het hoofd tot de voeten.

— Wat is dat? Wat scheelt mij? kreunde hij, terwijl hij zich op een stoel liet neervallen. Het is mij alsof er lood inplaats van bloed in mijn aderen vloeit. Ik stik. Help! H.....!

Maar hij kon geen woord meer uiten, zijn tong was onbeweeglijk.

Hij stond van zijn stoel op en trachtte naar de deur te wankelen, maar een ontzettende, onbegrijpelijke koude, scheen plotseling al zijn ledematen te

bevangen.

Hij strompelde terug, greep zich aan de deur van de brandkast vast en viel toen als een paal, stokstijf en recht als een kaars op de vloer.

De oude Harry, die, zoals gewoonlijk, het ontbijt van zijn meester wilde binnenbrengen, was de eerste die de dode inbreker ontdekte.

Hij belde dadelijk de politie op, die onmiddellijk ter plaatse was.

Men vond de pop onder de dekens en nu was het wel duidelijk, dat de inbreker bedoeld had de heer des huizes te vermoorden.

Er werd een dokter gehaald en deze kon niets anders doen dan de dood van de inbreker constateren, die aan een plotselinge hartverlamming werd toegeschreven. Spoedig gaf de politie, nu er toch niets ontvreemd was, haar pogingen op om de identiteit van de dode inbreker vast te stellen.

Zo waren er immers duizende in Londen.

Men stopte de misdadiger zo spoedig mogelijk zonder enige omslag op het armenkerkhof onder de grond.

Intussen verbaasde de oude Harry zich zeer over het verdwijnen van zijn meester.

Indien de oude dienaar eens een kijkje op Glanmore Castle had kunnen nemen, dan zou hij waarschijnlijk spoedig gerustgesteld zijn geweest.

Inderdaad, Raffles had Lord Humphrey Chesterton weten te bewegen hem tot geheel herstel van diens geschokte gezondheid, voor enige dagen naar Schotland te vergezellen.

In deze heerlijke natuur zou hij wellicht spoediger het smartelijk verlies te boven komen dat hij door de dood van zijn zoon geleden had.

Lord Chesterton had de nacht doorgebracht in de villa van Raffles en was reeds om zeven uur met zijn gastheer vertrokken, in de grond van zijn hart maar al te verheugd, dat hij voor enige tijd de stad kon verlaten, waar hij zulke vreselijke dingen had ondervonden.

Op de derde dag van hun verblijf in Schotland toen Raffles, Brand en Graaf Chesterton van een opgewekte jachtpartij terugkeerden, vond Raffles op zijn lessenaar een briefje van zijn chauffeur James Henderson.

Hij maakte het tamelijk onverschillig open, maar naarmate hij las, verkreeg zijn gelaat een dodelijk verschrikte uitdrukking.

— Wat is er aan de hand, mylord? vroeg Graaf Chesterton, terwijl Brand ongerust naar zijn vriend toeliep.

De stem van Raffles klonk hees toen hij antwoordde:

— Mijn chauffeur deelt mij mede, dat er drie dagen geleden, juist in de nacht toen gij bij mij hebt gelogeed, in uw huis een inbraak is gepleegd, mylord.

— En? vroeg Chesterton ongerust.

— Henderson deelt mij verder mede, dat men de inbreker dood voor uw brandkast heeft gevonden en dat het kastje waarin gij onder andere uw likeuren bewaart, openstond, of althans was opengebroken. Hij weet al die bijzonderheden uit de kranten, die wij met opzet in geen drie dagen hebben aangeroord.

— En die dode inbreker? vroeg graaf Chesterton, terwijl hij lijkbleek werd.

— Is zonder enige twijfel uw neef Jack Brackwater geweest, die zich vermoemd had, en die thans levend begraven is.

De graaf stiet een hees kreet uit.

— Dat is ontzettend, riep hij. Hij zou dus van de drank gedronken hebben?

— Daaraan kan geen twijfel bestaan, antwoordde Raffles. Wij moeten onmiddellijk naar Londen. Wat een geluk dat ik onze snelste auto heb meegenomen.

— Zouden wij niet te laat komen?

— Ik hoop het niet, antwoordde Raffles ernstig.

De drie mannen begaven zich onmiddellijk naar de garage.

Onderweg kwam Raffles zijn rentmeester tegen, wien hij de nodige bevelen gaf.

Na zich overtuigd te hebben, dat de benzinetank gevuld was, nam Raffles achter het stuur plaats en even daarna waren zij op weg naar Londen.

Raffles die 't gaspedaal neergedrukt hield, rekende telkens opnieuw uit, hoeveel uren Brackwater reeds begraven moest zijn. En of het mogelijk was, hij kon er niet zonder een huivering van afschuw aan denken, dat de ongelukkige weer tot het bewustzijn was gekomen.

De wagen legde de afstand van Glamore Castle tot Londen, waarover de trein ruim twaalf uren doet, in minder dan acht uren af.

Het was avond toen de wagen de Noordelijke wijken van Londen bereikte.

Voor het eerste het beste politiebureau stopte Raffles, trad binnen en vroeg de dienstdoende brigadier te spreken.

De man stond hem beleefd te woord en vroeg wat hij verlangde.

— Is de inbraak ten huize van graaf Chesterton u bekend, brigadier?

— Zeker mijnheer.

— Kunt gij mij zeggen, wanneer de onbekende inbreker begraven is?

— Gistermiddag omstreeks drie uur.

— Is de armenbegraafplaats, waar hij ter aarde is besteld, hier dicht bij?

— Met de auto tien minuten, mijnheer. Dicht bij het Victoriaplein.

Het volgende ogenblik had Raffles het politiebureau verlaten om opnieuw achter het stuur plaats te nemen.

Tien minuten later hield de auto stil voor het hek van het kerkhof.

Het was hier stil en verlaten en de gehele buurt maakte een troosteloze indruk.

Raffles en Brand stapten uit en Raf-

fles zei tot zijn passagier, die buitengewoon bleek zag:

— Wij zullen deze zaak wel alleen in orde brengen, Lord Chesterton. Het is beter, dat gij op enige afstand met de auto wacht.

De graaf antwoordde niet, maar ging achter het stuurwiel zitten en reed de auto een honderdtal meters verder, waar hij de wagen parkeerde.

Raffles en Brand liepen snel op het kerkhof toe en belden aan het hek.

De portier kwam aansloffen en vroeg verwonderd, wat zij wensten.

— Laat ons onmiddellijk binnen portier! beval Raffles kortaf.

— Maar mijnheer het kerkhof is gesloten. Na vier uur mag ik 's winters niemand meer binnen laten, en het is nu elf uur.

— Ik verzoek je dringend ons onmiddellijk toe te laten, want het geldt een zaak van het hoogste belang. Nog aarzelde de man, maar toen hij een bankbiljet tussen de vingers van Raffles hoorde ritselen, opende hij het hek, keek schichtig om zich heen en zei op zachte toon:

— Kom dan gauw binnen.

De beide vrienden betraden de dodenakker, die een sombere, akelige indruk maakte.

Het motregende en de maan was achter dikke, zwarte wolken verborgen.

— En zeg mij nu wat gij wenst, mijnheer, zei de man.

— Weet gij het graf van de inbreker, die hier gistermiddag ter aarde is besteld? vroeg Raffles.

— Zeker mijnheer, antwoordde de portier verbaasd. Ginds aan uw rechterhand is het graf.

De man stiet een kort lachje uit en vervolgde:

— Hij heeft het goed getroffen, want hij is de bovenste van de rij.

— Zoveel te beter! riep Raffles uit. Breng ons spaden, neem er zelf een en ga met ons mede.

De portier verschrikte hevig en riep uit:

— Schoppen, mijnheer. Wat wilt gij daarmee doen?

— De kist opgraven.

— Dat zal ik nooit toestaan, mijnheer.

— Maar ik zeg u, dat de ongelukkige levend begraven is.

— Dat is onmogelijk, mijnheer.

Hevig opgewonden greep Raffles de man bij de arm en trok hem mee in de richting van het graf.

— Dan zal ik u overtuigen! riep hij.

Weldra hadden de drie mannen de plek bereikt, waar blijkbaar kort geleden een graf gedolven was.

Zij hielden hun adem in en luisterden aandachtig.

De stilte op deze afgelegen plek was zo groot, dat zij het geklapwiek van een uil, duidelijk konden horen.

Maar eensklaps hoorden zij boven dit zachte vleugelgeruis een ander geluid, een sinister geluid... onder de grond werd gelachen.

De portier stiet een schorre kreet uit, zijn knieën knikten onder hem en zijn haren rezen ten berge, terwijl zijn ogen uit hun kassen pulden.

— Wat is dat, mijnheer? vroeg hij, nauwelijks hoorbaar.

— Dat is de man, die gisteren begraven is! zei Raffles. Zijt gij er nu van overtuigd, dat gij spoedig moet handelen? Kom, laat ons schoppen halen.

De drie mannen snelden zo vlug zij konden naar het hokje, waar het graafgereedschap werd bewaard en grepen ieder een spade.

Zij begonnen te graven, zo snel hun krachten het toelieten, en elke minuut werd het waanzinnige lachen duidelijker.

Eensklaps klonk boven het helse lachen uit een dof, eentonig kloppen.

De kist werd zichtbaar.

Raffles was in de kuil gesprongen en sloeg met zijn spade op het deksel tot hij een gat in het slechte, dunne hout had geslagen.

Hij stak de vingers van beide handen in de spleet en rukte de planken los, tot het deksel geheel bezweek.

En op hetzelfde ogenblik verrees een spookachtige gedaante met bijna zwart gelaat en spierwitte haren langzaam uit de kist overeind.

Die gedaante keek Raffles aan met

ogen die niets menselijks meer hadden en stiet plotseling een zo huiveringwekkend gillend gelach uit, dat de portier een doffe kreet slaakte en roerloos achterover in de vochtige aarde tuimelde.

De levend begravene stond nu recht overeind in de vernielde kist.

Raffles was uit de kuil geklommen en met Brand's hulp werd Brackwater uit het graf getrokken.

Maar zodra hij op de grond stond, rukte de waanzinnige zich met bovenmenselijke kracht los en rende, lachend als een bezetene en woest met zijn ar-

men zwaaiend naar het lage hek.

Voor de beide vrienden van hun schrik bekomen waren was hij over het hek gesprongen en verdwenen.

Nog die zelfde nacht werd Brackwater door de politie aangehouden en in een krankzinnigengesticht opgesloten.

Toen Raffles ervan hoorde, zei hij op zachte toon tot Charles Brand:

— Volgens mijn berekeningen moet de ongelukkige minstens vier uren bij volle bewustzijn in zijn kist hebben gelegen. Kun jij je een vreselijker straf indenken?

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De Misdaad onder Zee

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f. 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f. 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3.50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35.40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster-serie 2; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266